แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

ปริญญานิพนธ์

ของ

ธเนศ สังข์คร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

พฤษภาคม 2553

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

ปริญญานิพนธ์
ของ
ธเนศ สังข์คร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

ของ

ธเนศ สังข์คร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2553

ธเนศ สังข์คร. (2553). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤนท์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นำชัย เลวัลย์.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาในสังกัดชมรมกีฬาเปตองต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน แยกเป็นนักกีฬาชาย จำนวน 200 คน และนักกีฬาหญิง จำนวน 200 คน โดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบสอบถามอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา ของ คุณัตว์ พิธพรชัยกุล (2549: 71) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .88 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการ แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้สถิติที (t-test Independent)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

2.1 แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ไม่แตกต่างกัน

2.2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 พบว่า ระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน และ นักกีฬาระดับประชาชน มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

MOTIVATION FOR SERECTING TO PLAY PETANQUE OF THE PLAYERS UNDER THE PETANQUE SPORT CLUB IN BANGKOK METROPOLIS IN 2009

AN ABSTRACT

BY

TANES SANGKRON

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the

Master of Education Degree in Physical Education

at Srinakharinwirot University

May 2010

Tanes Sangkron. (2010). *Motivation for Selecting to Play Petanque of the Players Under the Petanque Sport Club in Bangkok Metropolis in 2009* Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Tawate Piriyapoen, Asst. Prof. Dr. Namchai Lewan.

The purpose of this research was to study and compare the motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009. The sample, chosen by cluster random sampling, consisted of 400 petanque players (200 males and 200 females). A researcher's constructed questionnaire with reliability of .88 which developed from a questionnaire concerning with Participation motivation in sport questionnaire created by Kunat Pithapornchaikul (2549: 71). The data were then analyzed in terms of frequency, percentage, mean, standard deviation, and t-test. The results were as follows.

1. The overall motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009 was at high level.

2. Compared means of the motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009.

2.1 Motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009 between male and female players was not significantly different.

2.2 Motivation for selecting to play petanque of the players under the petanque sport clubs in Bangkok Metropolis in 2009 between youth players (lower than 25 years of age) and adult players (25 years of age and over) were statistic significantly different at .05 level.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความอนุเคราะห์และช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นำชัย เลวัลย์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ธงชัย เจริญทรัพย์มณี ประธานคณะกรรมการสอบ และรองศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติมที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ปรับปรุง และแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ และรองศาสตราจารย์ วัฒนา สุทธิพันธุ์ ที่ให้ความกรุณา ช่วยเหลือ สนับสนุน ให้กำลังใจ และอำนวยความสะดวกในการทำวิจัยให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ รองศาสตราจารย์ ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล รองศาสตราจารย์ ธงชัย เจริญทรัพย์มณี อาจารย์ ดร.พิชิต เมืองนาโพธิ์ ผู้เชี่ยวชาญที่ได้ให้ความกรุณาช่วยเหลือตรวจสอบ และแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ คณะครูอาจารย์ ทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ด้วยความเมตตากรุณา ตลอดจนอบรมสั่งสอนและช่วยเหลือในการศึกษาด้วยดีเสมอมา ขอบพระคุณ พี่ ๆ ฝ่ายธุรการ พี่วสันต์ ยงศรีปัญญะฤทธิ์ และ รุ่นพี่ เพื่อน ๆ พลศึกษาทุกคนที่ค่อยให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัย ขอขอบคุณ ผู้ฝึกสอนเปตอง คุณ ชัยพรพัฒน์ รุ่งรอดกร ประธานชมรม กีฬาเปตอง และนักกีฬาเปตอง ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อมนัส สังข์คร คุณแม่สุมาลี อัมโภช ที่ได้ให้กำเนิดชีวิต และ คุณป้าระเบียบ คุณลุงสมบัติ อัมโภช ที่อบรมสั่งสอน ให้เป็นคนดีมีคุณธรรม และคอยดูแลเอาใจใส่ในทุก ๆ ด้าน ถ้าหากผลงานวิจัยมีสิ่งดีงาม และเป็นประโยชน์ ผู้วิจัยขอมอบสิ่งดีงามแก่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด

ธเนศ สังข์คร

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	**บทนำ**	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	3
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	3
	ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
	สมมุติฐานในการวิจัย	5
2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	6
	ความหมายของแรงจูงใจ	6
	ความสำคัญของแรงจูงใจ	7
	ทฤษฎีแรงจูงใจ	8
	ประเภทแรงจูงใจ	14
	แรงจูงใจภายใน	19
	แรงจูงใจภายนอก	20
	องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ	21
	แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา	22
	แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา	23
	ประวัติกีฬาเปตอง	25
	ความรู้เบื้องต้นกับการเล่นกีฬาเปตอง	26
	กติกากีฬาเปตอง	28
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
	งานวิจัยในต่างประเทศ	31
	งานวิจัยในประเทศ	33

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	37
	การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	37
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	39
	ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	39
	วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	40
	วิธีจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	40
4	**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล**	42
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	42
	การวิเคราะห์ข้อมูล	42
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
5	**สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ**	60
	สรุปผลการวิจัย	62
	อภิปรายผล	64
	ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	66
	ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	66
บรรณานุกรม		67
ภาคผนวก		73
	ภาคผนวก ก	74
	ภาคผนวก ข	79
	ภาคผนวก ค	81
ประวัติย่อผู้วิจัย		83

บัญชีตาราง

ตาราง **หน้า**

1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 400) 43

2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายใน (n=400) 44

3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก (n=400) 46

4 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 (n = 400) 48

5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 ทางด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามเพศ (n = 400) 49

6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ (n = 400) 51

7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายใน จำแนกตามสถานภาพ (n = 400) 53

8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามสถานภาพ (n = 400) 55

9 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 จำแนกตามเพศ (n = 400)..... 57

10 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 จำแนกตามสถานภาพ (n = 400)..... 58

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่สมเด็จย่า “แม่ฟ้าหลวง” (สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี) ทรงโปรด ดังที่ จันทร์ โพยหาญ (ไพบูลย์ บุญแทน. 2531: 2-3; อ้างอิงจาก จันทร์ โพยหาญ. 2530: 15) ได้กล่าวไว้ว่า ในปี ค.ศ.1979 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ได้เสด็จเยี่ยมราษฎรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นาย จันทร์ โพยหาญ ได้นำลูกเปตองขึ้นถวาย โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ได้ทรงออกกำลังกายเพื่อให้เกิดพลานามัยสมบูรณ์ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีทรงสนพระทัย ได้นำมาเล่นในหมู่พระวงศ์ญาติและผู้ติดตาม เมื่อครั้งเสด็จเยี่ยมราษฎรที่จังหวัดสกลนคร ทรงจัดให้มีการแข่งขันกีฬาเปตองขึ้น และพระองค์ทรงร่วมทีมเข้าแข่งขันด้วย โดยมีผู้สมัครเข้าแข่งขัน 80 ทีม ประกอบไปด้วยทีมทหาร ทีมตำรวจตระเวนชายแดน ทีมข้าราชการในจังหวัดสกลนคร พ่อค้า และประชาชน ฯลฯ แต่ละทีมมีผู้เล่นทีมละ 3 คน จากการเข้าร่วมการแข่งขันของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีครั้งนี้เอง ทำให้วงการกีฬาเปตองตื่นตัว เป็นแรงกระตุ้นให้วงการกีฬาเปตองของประเทศไทยได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2550: 9; อ้างอิงจาก สมจิตร ทองประดับ. 2530) ทั้งนี้ เพราะพระองค์ทรงช่วยเผยแพร่กีฬาเปตองอย่างต่อเนื่องตามจังหวัดหรือภาคต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงเสด็จเยี่ยมราษฎร พระองค์ท่านก็ทรงร่วมการแข่งขันทุกครั้ง ฝีพระหัตถ์ของพระองค์ในการทรงเปตอง เป็นที่ยอมรับว่าอยู่ในขั้นดีเยี่ยม และทุกครั้งที่ทรงลงทำการแข่งขันมักจะเป็นมือเข้าหรือมือแก้เกมพระองค์ทรงโปรดกีฬาเปตองมาก บางครั้งทรงรับสั่งว่า “เปตองเป็นยาวิเศษสำหรับฉัน” ด้วยเหตุนี้นักกีฬาเปตองทั่วประเทศไทยจึงให้สมญานามกีฬาเปตองนี้ว่า “กีฬาสมเด็จย่า”

เมื่อนำมาวิเคราะห์ถึงคุณประโยชน์ที่ได้รับ จากวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่นกีฬาเปตอง เช่น การยืน การเดิน การก้ม การเงย การเหวี่ยงแขน การย่อ การนั่ง สิ่งเหล่านี้ล้วนช่วยส่งเสริมสุขภาพร่างกาย ให้มีความแข็งแรงทั้งสิ้น นอกจากนั้นการเล่นเปตองยังเป็นการฝึกสายตา ฝึกประสาทให้แม่นยำ ฝึกการวางแผน การคิด และตัดสินใจ และยังเป็นส่วนช่วยในเรื่องของการมีมนุษยสัมพันธ์ สร้างความสมานสามัคคีที่ดีต่อกันในหมู่คณะและบุคคลทั่วไป กีฬาเปตองสมัยต้น ๆ ที่มีผู้นำเข้ามาเผยแพร่ ในประเทศไทย มีกฎกติกาการเล่นที่ไม่ยุ่งยาก เข้าใจง่าย วิธีการเล่นก็ไม่ซับซ้อน และเมื่อได้สัมผัสวิธีการเล่นแล้วในเกมการเล่นยังช่วยสร้างประสบการณ์ด้านต่าง ๆ เช่น การเป็นผู้นำและการเป็นผู้ตามที่ดี เป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย และยังช่วยให้เกิดความอดทนต่อสภาพดินฟ้าอากาศ และช่วยฝึกสมาธิอีกด้วย (บำรุง รอดกร. 2542: 2)

ในปัจจุบันกีฬาเปตองนิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายทั้งในประเทศ และต่างประเทศ สำหรับประเทศไทยมีการจัดการแข่งขันในรายการต่าง ๆ มากมาย เช่น การแข่งขันกีฬาบุคลากรแห่งประเทศไทย จะมีนักกีฬาของสถาบันต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชน เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยก็เปิดโอกาสให้เยาวชนเข้าร่วมการแข่งขัน และอีกหลาย ๆ รายการ

เนื่องจากมีการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง และมีนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันเพิ่มขึ้น จึงมีการก่อตั้งชมรมกีฬาเปตองขึ้นอย่างถูกต้องเป็นทางการในหลาย ๆ พื้นที่ของในประเทศไทย เช่น ชมรมที่ทำการจดทะเบียนกับทางสมาคมกีฬาเปตองแห่งประเทศไทยเป็นชมรมที่มีที่ตั้งที่แน่นอน และมีสมาชิกของชมรมต่าง ๆ มากมาย ทั้งระดับเยาวชนและระดับวัยต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกของชมรมนั้น ๆ ดังที่ เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ (2529: 10) ได้กล่าวว่า “องค์ประกอบที่จะทำให้นักกีฬาคนใดคนหนึ่งสามารถเล่นกีฬาได้ดี ในกีฬาแต่ละประเภทมีองค์ประกอบที่สำคัญแตกต่างกันไป ผู้ฝึกสอนที่ฉลาดควรให้ความสนใจและศึกษาในรายละเอียดต่าง ๆ ของแรงจูงใจที่มีผลกระทบต่อความสามารถของนักกีฬา แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในกลุ่มเด็ก เยาวชนและประชาชนที่จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลเหล่านั้นได้พัฒนาสุขภาพตั้งแต่เยาว์วัย แรงจูงใจจึงเปรียบเสมือนกระแสให้ความสนใจในกลุ่มบุคคลและประชาชนได้มีความต้องการที่จะเล่นกีฬาใฝ่หาความสำเร็จในเชิงกีฬา” สอดคล้องกับ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539: 25) ที่กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนเมื่อต้องการกระทำกิจกรรมใด ๆ ให้เกิดความสำเร็จจำเป็นจะต้องมีแรงจูงใจ การที่นักกีฬาขยันตั้งใจฝึกซ้อม หรือพยายามเล่นอย่างเต็มความสามารถในขณะแข่งขัน ต้องมีแรงจูงใจเป็นเหตุสำคัญ แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นให้นักกีฬาตื่นตัวในขณะฝึกซ้อมและการแข่งขัน บางคนต้องการที่จะให้ร่างกายมีสัดส่วนที่ดีก็เป็นแรงจูงใจให้มีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และยังมีแรงจูงใจที่สำคัญอีกหลายด้าน สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าถึงแรงจูงใจ ที่เป็นสาเหตุสำคัญต่อการตัดสินใจเล่นกีฬาเปตอง โดยเชื่อว่าการศึกษาในครั้งนี้ จะทำให้ได้ข้อมูลในการพัฒนากีฬาเปตองให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อแสวงหาข้อค้นพบว่าแรงจูงใจในด้านต่าง ๆ ว่าด้านใดที่เป็นองค์ประกอบ หรือเป็นสาเหตุที่สำคัญ ที่จะส่งผล กระตุ้น และชักจูงให้บุคคลทั่วไป และนักกีฬาหันมาสนใจ และเลือกเล่นในกีฬาเปตอง ซึ่งครู ผู้ฝึกสอน และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจูงใจให้ผู้ที่มีความสนใจเลือกเล่นในกีฬาเปตองแพร่หลายเพิ่มมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังเป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นประโยชน์สำหรับผู้ฝึกสอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการบริหาร และพัฒนาการกีฬาเปตองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 จำแนกตามเพศ และจำแนกตามสถานภาพในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 และเป็นแนวทางให้แก่นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ครูพลศึกษา และบุคคลที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนเพื่อส่งเสริม และพัฒนาการกีฬาเปตองต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 72 ชมรม รวมทั้งสิ้น 2,160 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยทำการเปิดตารางกำหนดขนาดกลุ่มประชากรโดยใช้ตารางของ เครจซี่ และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. 1970 n.d.) ที่ประชากร 2,200 คน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น รวม 327 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน แยกเป็นเพศชาย 200 คน และเพศหญิงจำนวน 200 คน โดยแบ่งออกเป็นนักกีฬาระดับเยาวชนชาย 100 คน นักกีฬาระดับเยาวชนหญิง 100 คน นักกีฬาระดับประชาชนชาย จำนวน 100 คน นักกีฬาระดับประชาชนหญิง จำนวน 100 คน ได้มาโดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้ คือ

    1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 สถานภาพ แยกเป็นดังนี้ คือ

2.1.1 นักกีฬาระดับเยาวชนอายุต่ำกว่า 25 ปี

2.1.2 นักกีฬาระดับประชาชนอายุ 25 ปีขึ้นไป

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 มี 2 ด้าน

2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **แรงจูงใจ** (Motivation) หมายถึง ปัจจัยหรือสภาวะใด ๆ ก็ตาม ที่เป็นสิ่งเร้าหรือกระตุ้นให้บุคคลนั้น ๆ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือแสดงพฤติกรรมออกมา

2. **แรงจูงใจภายใน** (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง

3. **แรงจูงใจภายนอก** (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันจากภายนอกหรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว

4. **นักกีฬาเปตอง** หมายถึง นักกีฬาเปตองเพศชาย และนักกีฬาเปตองเพศหญิงที่เป็นสมาชิกของชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร

5. **สถานภาพนักกีฬา แบ่งออกเป็น**

5.1 **นักกีฬาระดับเยาวชน** หมายถึง นักกีฬาที่มีระดับอายุ ต่ำกว่า 25 ปี

5.2 **นักกีฬาระดับประชาชน** หมายถึง ผู้ที่มีระดับอายุ 25 ปีขึ้นไป

6. **ชมรมกีฬาเปตอง** หมายถึง องค์กรหรือหน่วยงานที่นักกีฬาสังกัดอยู่ และเป็นชมรมกีฬาเปตองที่จดทะเบียนกับสมาคมเปตองแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ซึ่งมีที่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

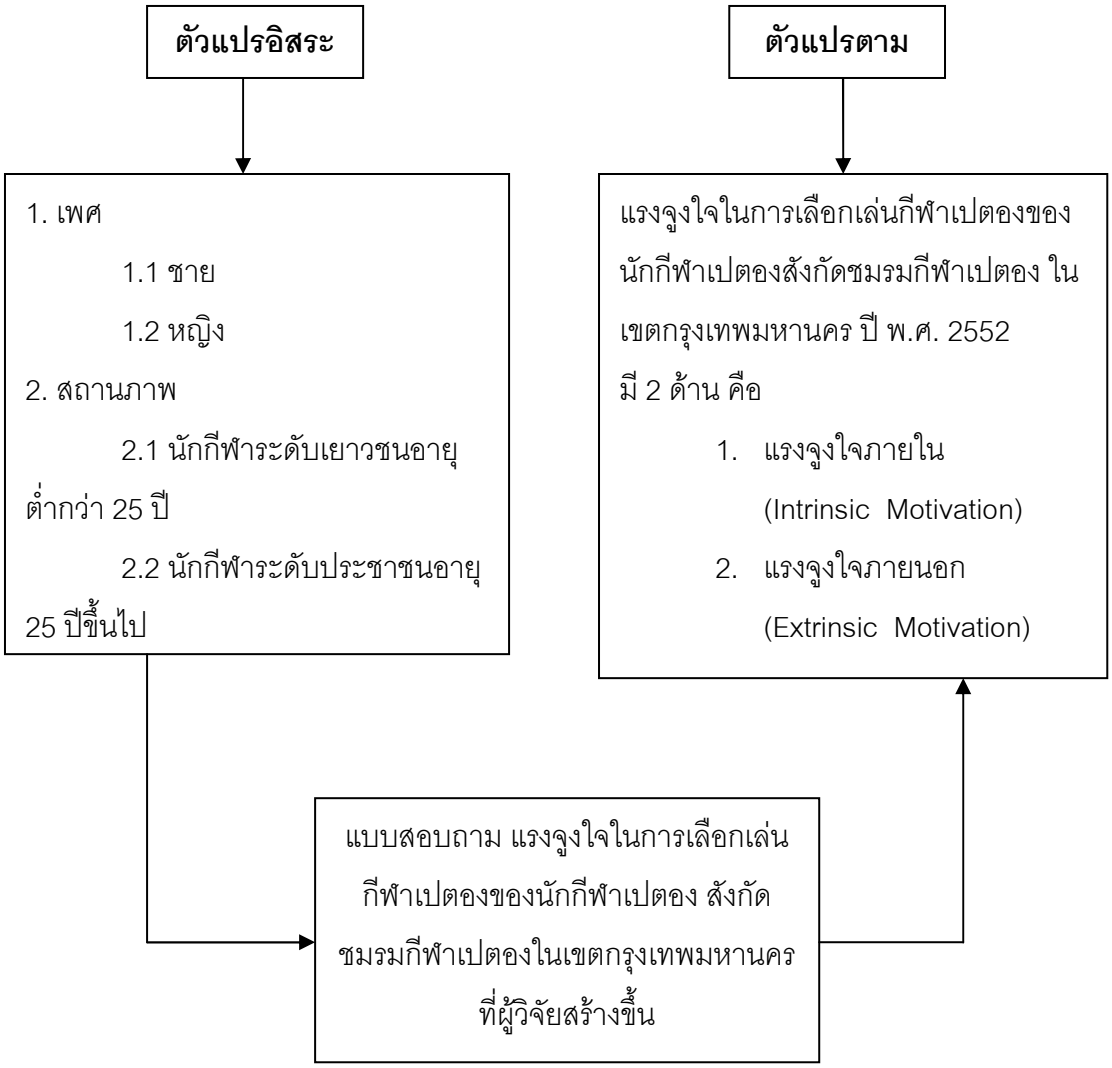

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักกีฬาเพศชายกับนักกีฬาเพศหญิง จะมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองแตกต่างกัน

2. นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับนักกีฬาระดับประชาชน ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองแตกต่างกัน

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อนำมาสนับสนุนแนวทางการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของแรงจูงใจ
2. ความสำคัญของแรงจูงใจ
3. ทฤษฎีแรงจูงใจ
4. ประเภทของแรงจูงใจ
5. แรงจูงใจภายใน
6. แรงจูงใจภายนอก
7. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ
8. แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬา
9. แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา
10. ประวัติของกีฬาเปตอง
11. ความรู้เกี่ยวกับการเล่นกีฬาเปตอง
12. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
    12.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
    12.2 งานวิจัยในประเทศ

ความหมายของแรงจูงใจ

คำว่า แรงจูงใจ (Motivation) มีรากศัพท์มาจากภาษาลาติน คือ คำว่า มูวีรี (Movere) ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” อันหมายความว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ”

กิลฟอร์ด และเกรย์ (Guilford; & Gray. 1970: 12) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่าเป็นสิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์

โสภา ชูพิกุลชัย (2529: 19) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่มาเร้าหรือกระตุ้นให้ความต้องการของมนุษย์ได้รับความพึงพอใจ และมีผลกระตุ้นให้พฤติกรรมของมนุษย์บรรลุจุดมุงหมาย

อร่าม ตั้งใจ (2539: 95) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการกีฬาว่า คือ สิ่งที่กระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้นไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่น พอใจที่จะได้เล่น ก็จะทำให้มีความพยายามมีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

ไตรลักษณ์ คำนิล (2546: 6) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจว่าเป็นกระบวนการหรือปัจจัยที่เป็นสาเหตุทำให้บุคคลแสดงหรือกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา เพื่อตอบสนองความต้องการของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งบุคคลที่ได้รับแรงจูงใจจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ ด้วยความกระตือรือร้น และผลจากการกระทำพฤติกรรมจะมีประสิทธิภาพสูงตามมา

เติมศักดิ์ คทวณิช (2546: 149) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยทั้งหลายที่ทำให้บุคคลเกิดความต้องการ เพื่อสร้างแรงขับและแรงจูงใจไปกระตุ้นร่างกายให้แสดงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้

ธงชัย เจริญมณีทรัพย์ (2547: 110) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่กำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือประพฤติ (Direction and Intensity) ในการเลือกและคงไว้ของพฤติกรรม แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของคนที่จะให้ถอยหนีหรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และเป็นความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุตามเป้าประสงค์

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าแรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่กระตุ้นพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งอาจเกิดจากความต้องการของผู้กระทำเองหรือได้รับสิ่งเร้าจากภายนอก และช่วยให้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ โดยมีทิศทางที่แน่นอน การแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ ล้วนก็มีสาเหตุมาจากแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้มีความเข้าใจในพฤติกรรมความต้องการของมนุษย์ จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงความหมายและทฤษฎีของแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องในการแสดงพฤติกรรม

ความสำคัญของแรงจูงใจ

มุกดา ศรียงค์ และคณะ (2542: 226) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจมีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคลเพราะแรงจูงใจจะเป็นทั้งตัวผลักดันและดึงให้คนแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นการเข้าใจกระบวนการจูงใจแนวคิดและทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลเข้าใจ และได้รับประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองซึ่งเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนเองให้สามารถเลือกแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

2. เข้าใจพฤติกรรมของผู้อื่น ซึ่งสามารถช่วยควบคุมความประพฤติได้ด้วยการเลือกใช้การจูงใจที่เหมาะสมกับบุคคลที่มีความแตกต่างกันนั้นได้

3. เข้าใจในพฤติกรรมของสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์ จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวทางที่ต้องการได้

ดังนั้น การแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ล้วนแต่มีสาเหตุมาจากแรงจูงใจทั้งสิ้น เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แตกต่างกันของมนุษย์ จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงทฤษฎีของแรงจูงใจและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์

ทฤษฎีแรงจูงใจ

เนื่องจากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจเป็นการศึกษาเหตุผล หรือเป้าประสงค์ของการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์และแหล่งที่มาของแรงจูงใจมาจาก 4 แหล่ง คือ มาจากองค์ประกอบทางด้านความต้องการพื้นฐานด้านชีววิทยา จากองค์ประกอบด้านอารมณ์ จากองค์ประกอบด้านสติปัญญา และองค์ประกอบด้านสังคม นักจิตวิทยาได้นำองค์ประกอบเหล่านี้มาเป็นแนวคิดในการสร้างทฤษฎี เพื่ออธิบายว่าทำไมมนุษย์จึงแสดงพฤติกรรมที่แสดงอยู่ ความเป็นจริงแล้วไม่มีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง ที่สามารถอธิบายทุกด้านของแรงจูงใจ ได้ทั้งหมด ดังทฤษฎีแรงจูงใจต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจ คือ หลักการกำหนดทิศทางการแสดงออกถึงพฤติกรรมของนักกีฬา ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนักกีฬา ทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามี 4 ทฤษฎี คือ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2541: 24 – 31)

1. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation and Cognitive Evaluation Theory) แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในโดยไม่มีรางวัล หรือ สิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำสิ่งนั้น ๆ แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุก และสนุกที่จะได้เล่นโดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกมาเกี่ยวข้อง เพราะแรงจูงใจภายในเกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเท่านั้น

ส่วนทฤษฎีการประเมินความรู้เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถ (Perceive Competence) และการตัดสินใจด้วนตนเอง (Self-determining) องค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีการประเมินความรู้ คือ

1.1 การรับรู้ในการควบคุม (Perceive Controlling) หมายถึง นักกีฬาต้องรับรู้ว่าอะไรเป็นแหล่งสาเหตุ (Locus of Causality) ในการจูงใจให้นักกีฬาเล่นกีฬา ซึ่งประกอบด้วยแหล่งแรงจูงใจภายในและแหล่งแรงจูงใจภายนอก นักกีฬาหลายคนรับรู้ว่าเล่นกีฬาประเภทนั้นด้วยความสนใจอยากเล่น (แรงจูงใจภายใน) โดยไม่ได้หวังสิ่งล่อใจ คือ เงิน รางวัล หรือสิ่งของ (แรงจูงใจภายนอก) แต่เมื่อ

เล่นกีฬาไปได้นาน ๆ อาจจะมีแรงจูงใจภายนอกเข้ามามีส่วนในการเล่นกีฬาของนักกีฬาได้ เพราะฉะนั้นนักกีฬาต้องรับรู้ในการควบคุมให้ได้ว่าทำไมจึงเล่นกีฬาและเล่นกีฬาเพราะอะไร

1.2 กระบวนการประเมินผล (Information Process) หมายถึง กระบวนการที่รับรู้ประเมินว่า แรงจูงใจภายในหรือแรงจูงใจภายนอกที่มีผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬา กระบวนการประเมินข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการรับรู้ถึงความสามารถ และการตัดสินใจด้วยตนเอง ถ้านักกีฬามีกระบวนการประเมินข้อมูลที่ดีแล้ว จะสามารถประเมินข้อมูลได้เลยว่าแรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬา

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) หมายถึง แรงจูงใจที่มีลักษณะนิสัยเผชิญหน้า หรือถอยหนีทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่เกิดจากความต้องการที่จะประสบความสำเร็จลบด้วยความต้องการที่จะถอยหนีความล้มเหลว สิ่งที่จะได้เพิ่มจากผลลบ คือแรงจูงใจภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลและความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ แรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ มีความพยายามที่จะทำสิ่งที่ยากขึ้น (Master) และมีความต้องการที่จะฝึกสิ่งที่ยากขึ้นไปเรื่อย ๆ รับรู้ว่าตนเองประสบความสำเร็จ และสามารถทำในสิ่งที่ยากขึ้นได้ แต่ในทางตรงข้าม นักกีฬาไม่อยากทำสิ่งที่ยากขึ้นเมื่อรับรู้ว่าทำสิ่งที่ยากขึ้นเมื่อรับรู้หรือถูกทำให้รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถก็จะเกิดความมั่นใจ มีความต้องการที่จะฝึกซ้อมในสิ่งที่ยากยิ่งขึ้น และมีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งที่ยากมากขึ้น

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) ไฮเดอร์ อธิบายว่า ความพยายามของมนุษย์ในการอ้างสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจการกำหนดพฤติกรรม และเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตนเองจะทำให้แรงจูงใจในการกระทำนั้นมั่นคงยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังสามารถใช้อธิบายความสามารถของตนเองด้วยทฤษฎีการอ้างสาเหตุของ ไฮเดอร์ ประกอบด้วย ปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงาน (Task Difficulty) และโชค (Luck)

การอ้างสาเหตุในการกระทำของนักกีฬาสืบเนื่องมาจากความเข้าใจในปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถและความพยายาม และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงานและโชค เช่น นักกีฬาอ้างถึงสาเหตุของการแพ้การแข่งขัน เพราะทีมคู่แข่งขันเก่งกว่า ฝีมือเก่งกว่า

4. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) เป้าหมาย คือ บางสิ่งบางอย่างที่เราต้องการจะกระทำให้สำเร็จ ซึ่งเป้าหมายมีอิทธิพลในการเพิ่มประสิทธิภาพของงาน 4 ประการ คือ

4.1 เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความตั้งใจและการกระทำโดยตรง (Direct Attention and Action) ผู้ฝึกสอนกำหนดเป้าหมายในการฝึกซ้อม หรือแข่งขันให้แก่นักกีฬา การกำหนดเป้าหมายเป็นสิ่งกำหนด

พฤติกรรมและความตั้งใจของนักกีฬา และเป็นแรงจูงใจให้กับนักกีฬาตั้งใจในการฝึกซ้อมและตั้งใจเข้าแข่งขัน

4.2 การใช้พลังงานในการเล่นหรือแข่งขัน (Mobilized Expenditure) ขณะที่นักกีฬามีความตั้งใจ และทำการเตรียมตัวเพื่อกระทำกิจกรรมที่กำหนดไว้นั้น นักกีฬาควรกำหนดพลังที่ตนเองใช้หรือทุ่มเทให้แก่กิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสมด้วย

4.3 ความพยายามต่องานระยะยาว (Prolong Effort) การกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมจะส่งผลถึงความอดทน หรือความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมนั้นด้วย นักกีฬาที่กำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้าจะมีความอดทน และความพยายามในการบรรลุเป้าหมายได้ยาวนานกว่านักกีฬาที่ไม่มีการกำหนดเป้าหมาย

4.4 การพัฒนายุทธวิธีสร้างแรงจูงใจ (Motivates Strategy Development) การกระตุ้นให้นักกีฬาพัฒนายุทธวิธีในการฝึกซ้อม การวางแผนในการฝึกซ้อม และการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้นผู้ฝึกสอนมีวิธีปฏิบัติ คือ ควรกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักการจัดตารางเวลาของตนเองกับตารางการฝึกซ้อมให้เหมาะสมเพื่อช่วยให้นักกีฬาได้รู้จักการจัดการกับตนเอง โดยรู้ว่าเวลาไหนควรฝึกซ้อมหรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสม

5. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow. 1970: 35-46) เป็นทฤษฎีที่มีชื่อเสียงของมาสโลว์ อธิบายว่า แรงจูงใจของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูง มีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกันคือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Needs) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการเป็นเจ้าของและความต้องการความรัก (Belongingness and Love Needs) ความต้องการทีศักดิ์ศรีจากตนเอง และผู้อื่น (Esteem Needs from Oneself and Others) ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized Needs) แรงจูงใจลำดับต้นต้องได้รับการตอบสนองก่อน แรงจูงใจลำดับสูง จึงจะพัฒนาตามมาโดยลำดับ

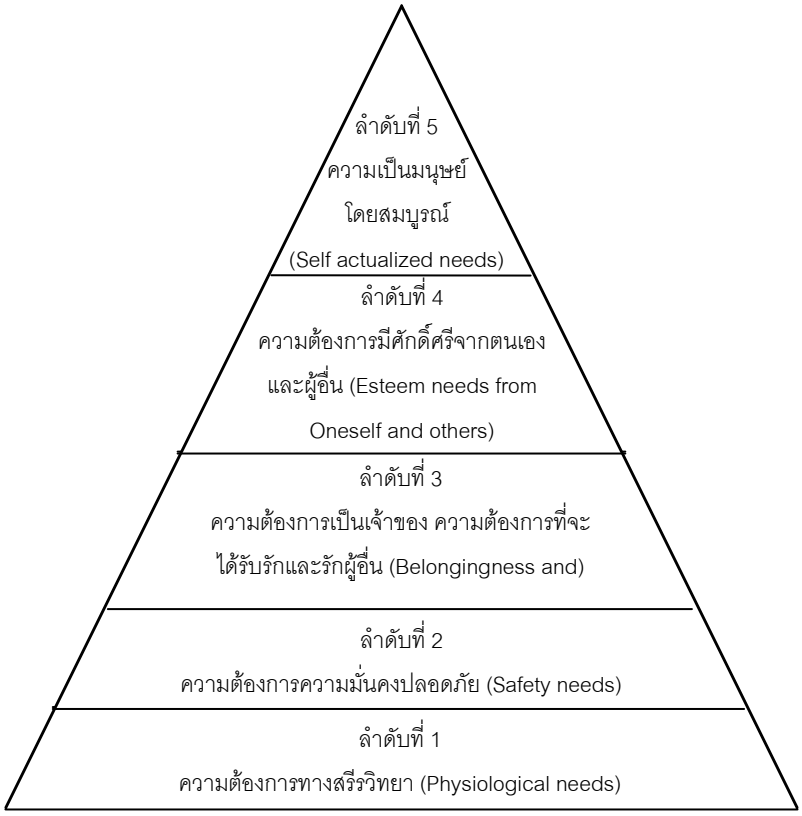

ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow)

แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือ แรงจูงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนองเป็นแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทานไม่โหยหิว มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค มีเครื่องนุ่งห่ม กันร้อนกันหนาว ฯลฯ จึงพัฒนาความต้องการประเภทอื่น ๆ ตามมาได้ ถ้าความต้องการอันดับแรก ยังไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียง แรงจูงใจประเภทอื่น ๆ ก็ยากที่จะบังเกิดขึ้นได้

แรงจูงใจอันดับที่ 2 แรงจูงใจเพื่อความปลอดภัยแห่งตนเอง และทรัพย์สิน เมื่อต้องการอันดับแรกได้รับการตอบสนองแล้ว ก็เกิดความต้องการที่จะรักษาชีวิต ทรัพย์สินและสิ่งอื่น ๆ ของตนให้มั่นคงปลอดภัย

แรงจูงใจอับดับที่ 3 คือ แรงจูงใจเพื่อเป็นเจ้าของ เช่น ความรู้สึกว่าตนมีชาติตระกูล มีครอบครัว มีสถาบัน มีครู มีโรงเรียน มีที่ทำงาน ฯลฯ กับความต้องการถูกรักและได้รักผู้อื่น เช่น ต้องการให้มีผู้มาอาทรห่วงใยและก็ต้องการห่วงใยอาทรเกื้อกูลดูแลผู้อื่นเช่นกัน

แรงจูงใจอันดับที่ 4 คือ แรงจูงใจเพื่อการแสวงหาและรักศักดิ์ศรีเกียรติยศ ทั้งด้วยสำนึกของตนเองและด้วยการกล่าวขวัญยกย่องเชิดชูจากผู้อื่น เช่น ความต้องการมีเกียรติ มีหน้ามีตา มีชื่อเสียงเป็นที่ยกย่อง ความรู้สึกนับถือตนเองเชิดชูตนเอง

แรงจูงใจอับดับที่ 5 คือ แรงจูงใจเพื่อตระหนักรู้ความสามารถของตนกับประพฤติปฏิบัติตนตามความสามารถและสุดความสามารถ โดยเพ่งเล็งประโยชน์ของบุคคลอื่นและของสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ มาสโลว์ เชื่อว่า คนทุกคนมีความมุ่งหมายของชีวิตเพื่อจะเป็นคนโดยสมบูรณ์ในระดับนี้ทั้งสิ้น

ทฤษฎีแรงจูงใจของ เบย์คอน (กิติ ตยัคคานนท์. 2533: 128; อ้างอิงจาก Baykon. n.d.) ได้สรุปว่า ความต้องการในจิตใจของมนุษย์มี 3 ประการ ได้แก่

1. ความต้องการมีความรักและพวก เป็นความต้องการทางจิตใจขั้นต่อเนื่องจากเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ถ้าเขาไม่ยอมรับเราเข้าเป็นพรรคพวก เราก็อยู่กับเขาไม่ได้ การที่จะให้กลุ่มยอมรับเข้าเป็นพวกนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา โดยต้องยึดหลักที่ว่า ต้องการจากเขาเราต้องให้เขาก่อนหรือถ้าต้องการให้เขารักเรา เราต้องการรักเขาก่อน

2. ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศและความเด่น เมื่อเรามีพรรคพวกดีและทำให้ใคร ๆ รักใคร่แล้ว เราก็มีความต้องการหรืออยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก เนื่องจากความต้องการหรือตัณหาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุด ที่เราต้องการต่อไปอีกก็คือ เกียรติยศ ชื่อเสียงซึ่งจะทำให้คนอื่นยอมรับนับถือและยกย่องเรา และก็จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นได้

3. ความต้องการที่จะรักษาเกียรติยศ ชื่อเสียงและความเด่นนั้นได้คงอยู่ตลอดไป เมื่อสามารถกระทำตัวให้มีเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นแล้ว ทุกคนก็ต้องการที่จะรักษาสภาพนั้นไว้ให้คงอยู่กับตนตลอดกาลนับว่าเป็นความสำเร็จสมหวังในชีวิต

ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของ เมอร์เรย์ (อารี พันธ์มณี. 2534: 189-192; อ้างอิงจาก Murray. n.d.) เมอร์เรย์ มีความคิดเห็นว่า ความต้องการนี้บางครั้งเกิดขึ้นเนื่องจากแรงกระตุ้นภายในของบุคคล และบางครั้งอาจเกิดความต้องการอันเนื่องจากสภาพสังคมหรือแรงกระตุ้นภายนอกก็ได้ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความต้องการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากสภาพร่างกายและสภาพทางจิตใจนั่นเอง ความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์ (Murray) สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความต้องการที่จะเอาชนะด้วยการแสดงความก้าวร้าวออกมา (Need for Aggression) เป็นความต้องการที่จะเอาชนะผู้อื่น เอาชนะสิ่งขัดขวางทั้งปวงด้วยความรุนแรง มีการต่อสู้ การแก้แค้น การทำร้ายร่างกายหรือการฆ่าฟันกัน เช่น การพูดประชดประชันกับเพื่อนที่ไม่ชอบ เป็นต้น

2. ความต้องการที่จะเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ (Need for Counteraction) เป็นความต้องการที่จะฟันฝ่าอุปสรรค ความล้มเหลวต่าง ๆ ด้วยการสร้างความพยายามขึ้น เช่น เมื่อได้รับคำดูถูก ดูหมิ่น ผู้ที่ได้รับจะเกิดความพากเพียรพยายามเอาชนะคำสบประมาทจนประสบผลสำเร็จ เป็นต้น

3. ความต้องการที่จะยอมแพ้ (Need for Abasement) เป็นความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับผิด ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์ หรือยอมรับการลงโทษ เช่น การเผาตัวตายเพื่อประท้วงการปกครอง เป็นต้น

4. ความต้องการป้องกันตนเอง (Need for Defense) เป็นความต้องการที่ป้องกันตนเองจากคำวิพากษ์วิจารณ์ การตำหนิติเตียน ซึ่งเป็นการป้องกันทางด้านจิตใจพยายามหาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน มีการป้องกันตนเอง เพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำต่าง ๆ ทั้งปวง

5. ความต้องการเป็นอิสระ (Need for Autonomy) เป็นความต้องการจะเป็นอิสระจากสิ่งกดขี่ทั้งปวง ต้องการที่จะต่อสู้ ดิ้นรนเพื่อเป็นตัวของตัวเอง

6. ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ยากลำบากให้ประสบความสำเร็จ พยายามเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง เพื่อให้การทำงานของตนประสบความสำเร็จ

7. ความต้องการสร้างมิตรภาพด้านบุคคลอื่น (Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นรักใคร่ต้องการรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนฝูง พยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น

8. ความต้องการความสนุกสนาน (Need for Play) เป็นความต้องการที่จะแสดงความสนุกสนาน ต้องการหัวเราะเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด มีการสร้างหรือเล่าเรื่องตลกขบขัน มีการพักผ่อนหย่อนใจ มีการเล่นเกมกีฬา เป็นต้น

9. ความต้องการแยกตนเองจากผู้อื่น (Need for Rejection) เป็นความต้องการหรือความปรารถนาของบุคคลในการที่จะแยกตนเองออกจากผู้อื่น มีความรู้สึกยินดียินร้ายกับบุคคลอื่น ต้องการเมินเฉยจากผู้อื่น

10. ความต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น (Need for Succedanea) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นมีความสุข เห็นอกเห็นใจ มีความสงสาร ต้องการได้รับความช่วยเหลือ การดูแล คำแนะนำจากบุคคลอื่น

11. ความต้องการช่วยเหลือบุคคลอื่น (Need for Nurturance) เป็นความต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับบุคคลอื่น โดยการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ หรือให้ความช่วยเหลือให้บุคคลอื่นพ้นภัยจากภัยอันตรายต่าง ๆ

12. ความต้องการประทับใจในตนเองให้แก่ผู้อื่น (Need for Exhibition) เป็นความต้องการให้ผู้อื่นได้เห็น ได้ยิน เกี่ยวกับเรื่องราวของตนเอง ต้องการให้ผู้อื่นมีความสนใจ สนุกสนาน แปลกใจ หรือตกใจในเรื่องราวของตน

13. ความต้องการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น (Need for Dominance) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นทำตามคำสั่งของตน ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น

14. ความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโสกว่า (Need for Deference) เป็นความต้องการยอบรับนับถือผู้ที่มีอาวุโสกว่าด้วยความยินดี รวมทั้งนิยมชมชอบในบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า พร้อมที่จะให้ความร่วมมือช่วยเหลือด้วยความยินดี

15. ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว (Need for Avoidance of Inferiority) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงให้พ้นจากความอับอาย หลีกเลี่ยงการดูถูก หรือการกระทำต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความละอายใจ

16. ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงอันตราย (Need for Avoidance of Harm) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย ต้องการได้รับความปลอดภัยจากภัยอันตราย

17. ความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือลงโทษ (Need for Avoidance of Blame) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงการลงโทษ ด้วยการคล้อยตามกลุ่ม หรือยอมรับคำสั่งหรือปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของกลุ่ม เพราะกลัวถูกลงโทษ

18. ความต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อย (Need for Orderliness) เป็นความต้องการจัดสิ่งของต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความประณีตงดงาม

19. ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียง (Need for Inviolacy) เป็นความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงของตนที่มีอยู่ไว้จนสุดความสามารถ

20. ความต้องการให้ตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่น (Need for Contrariness) เป็นความต้องการให้ตนเองไม่เหมือนกับบุคคลอื่น

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจไม่เพียงแต่กระตุ้นให้บุคคลที่มีพฤติกรรมที่ต่างกันเท่านั้น แรงจูงใจยังเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความต้องการ หรือมีความโน้มเอียงที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งจุดหมายอีกด้วย ด้วยเหตุผลนี้ จึงมีผู้สนใจเกี่ยวกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก และได้พยายามจำแนกประเภทของแรงจูงใจไปตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการจำแนกประเภทของแรงจูงใจวิธีการหนึ่ง คือ การแบ่งออกตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจขั้นปฐมภูมิ (Primary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานทางด้านร่างกายติดตัวมาแต่กำเนิด ไม่ใช่การเรียนรู้หรือประสบการณ์

2. แรงจูงใจขั้นทุติยภูมิ (Secondary Motives) เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากสังคมและการเรียนรู้หรือประสบการณ์

สุชา จันทน์เอม (2527: 101 – 102) ได้แบ่งแรงจูงใจตามที่มาของแรงจูงใจได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ได้แก่ ต้องการน้ำ อาหาร ต้องการพักผ่อนและปราศจากโรค

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่ช่วยคนเราทางด้านจิตใจจะทำให้สุขภาพจิตดีและสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น และการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคลและจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่น ๆ ที่มีต่อตัวเรา แรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเรา ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จ ซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็กจากผลของการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ฝึกการช่วยเหลือตัวเองตามวัยจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affinitive Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากบุคคลอื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self – Esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนา เป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งนำมาสู่ความนับถือตนเอง

ถวิล เกื้อกูลวงศ์ (2528: 94 – 114) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการต่าง ๆ ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึก โดยเห็นได้จากการที่มนุษย์ มีความต้องการความปลอดภัย ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้น เป็นสิ่งที่ได้พัฒนามาตั้งแต่เกิดโดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ

2. แรงจูงใจด้านสังคม เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธาและเชื่อถือได้

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียง มีมากขึ้นในสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมในระดับชนชั้นกลาง ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคลอย่างหนึ่ง บุคคลบางคนจะมีความพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนหรือระดับชุมชน แต่บางคนอาจจะแสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับโลก

4. แรงจูงใจด้านอำนาจ ถือเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคล โดยการแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว เช่น การที่บุคคลสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรมแสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้ง 2 ประเภท คือทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ หมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ ด้านความคาดหวัง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีตถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้วจะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่มีความรู้สึกด้านความสามารถต่ำจะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการท้าทายใหม่ ๆ หรือทำการเสี่ยง บุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่น ๆ และลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการทำงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนของมนุษย์และสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภททุกระดับ คุณสมบัติที่เด่นชัดและสำคัญที่สุดของเงินคือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยนสิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช่ตัวเงินโดยตรงแต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญแต่เป็นตัวแทนของความต้องการใด ๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2530: 236) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกพฤติกรรม ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดีทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น ๆ เป็นรางวัลอยู่แล้ว

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาเพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง เกรด เป็นต้น

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140-142) จำแนกแรงจูงใจออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่บุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้ จับต้องได้ หรือมาจากภาวะสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อน และผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่ การงาน หรือความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมอาจจำแนกได้ ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive)

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive)

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive)

4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive)

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งในหน้าที่การงาน และเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วง จากผลการวิจัยพบว่า พ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมมีอิทธิพลที่จะทำให้เด็กเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงตามด้วย ทั้งนี้ เพราะพ่อแม่จะเอาใจใส่เกี่ยวกับการกระทำของเด็ก มาตั้งแต่เล็ก ๆ โดยการแสดงความรักใคร่ ตั้งมาตรฐานการการะทำในสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนคอยกระตุ้นแนะนำให้กำลังใจแก่เด็กในการทำกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1. เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายาม อดทนเพื่อจะทำงานให้บรรลุเป้าหมาย

2. ต้องการทำงานให้ดีที่สุด โดยเน้นถึงมาตรฐานที่ดีเลิศของความสำเร็จ

3. ชอบความท้าทายของงาน โดยมุ่งทำงานที่สำคัญให้ประสบความสำเร็จ

4. ชอบแสดงออกถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับงาน

5. ชอบแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์

6. ทำงานอย่างมีหลักเกณฑ์เป็นขั้นตอน และมีการวางแผน

7. ชอบยกเหตุผลมาประกอบคำพูดอยู่เสมอ

8. อยากให้ผู้อื่นยกย่องว่าทำงานเก่ง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับ เป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูง และได้รับความนิยมจากบุคคลในกลุ่ม พัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์จะเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีความรัก ความเข้าใจ ความอบอุ่น พ่อแม่ที่ไม่มีลักษณะการก้าวร้าว ข่มขู่ หรือครอบครัวที่ไม่มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในพี่น้อง สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเมื่อเติบโตขึ้นมา จะทำให้เป็นคนที่ทำอะไรเพื่อให้ผู้อื่นพอใจเสมอ

ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูง

1. ชอบผูกมิตรใหม่

2. ชอบคบเพื่อนอย่างสนิทสนม

3. ชอบคบเพื่อนมาก ๆ

4. ชอบพูดถึงมิตรภาพ ความใกล้ชิดสนิทสนมที่มีต่อกัน

5. ชอบแสดงออกถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อน เช่น เสียใจ เมื่อมีการพลัดพราก หรือหวานซึ้งเมื่ออยู่ใกล้กัน

6. แสดงออกถึงการให้ความสนใจ และยกย่องผู้อื่น

7. จะเน้นถึงการให้ความสนใจ และยกย่องผู้อื่น

8. ชอบทำตนเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์ต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น สามารถบงการผู้อื่นได้ พยายามกระทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ผู้อื่นอยู่ในอำนาจตน พัฒนาการของความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่นอาจมาจากความรู้สึกที่ต่ำต้อยไม่ทัดเทียมผู้อื่น มีความรู้สึกว่าตนเอง “ขาด” ทั้งในด้านความเป็นอยู่ และฐานะทางสังคมเป็นความรู้สึกที่เรียกว่า “ปมด้อย”

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูง

1. ชอบวางตนเป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือแสดงอำนาจเหนือผู้อื่น

2. ชอบบงการ ชี้นิ้ว บังคับ ควบคุมให้ผู้อื่นคิดหรือกระทำตาม

3. ชอบวางแนวทางการกระทำของกลุ่ม และโน้มน้าวให้ผู้อื่นกระทำตาม

4. ชอบพูดถึงความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่จะพูดในความหมายที่แฝงไว้ในลักษณะที่เหนือผู้อื่น

5. ชอบมีสัมพันธ์กับคนที่มาอ่อนน้อม ถ่อมตน หรือมาประจบสอพลอ

6. บางครั้งชอบการตัดสินใจกระทำการเสี่ยงภัยอย่างบ้าบิ่น

7. หลีกเลี่ยงการแสดงความอ่อนแอออกมาให้ปรากฏ

8. ชอบโต้เถียงกับผู้อื่นที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกับตน

4. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive) เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่มนุษย์แสดงออกโดยวาจาหรือท่าทาง เพื่อขจัดความคับข้องใจ หรือความโกรธที่เกิดขึ้น พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ บางครั้งผู้แสดงออกจะพบว่า เมื่อแสดงพฤติกรรมดังกล่าวออกไปแล้ว จะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของตนเองในขณะนั้นลงไป พัฒนาการของความก้าวร้าวจะเริ่มเกิดตั้งแต่ในช่วงวัยเด็ก โดนการเลียนแบบจากพ่อแม่หรือคนใกล้ชิดที่อบรมเลี้ยงดู การที่บุคคลมีความก้าวร้าว หรือมีบุคลิกภาพแบบ “ถือตนเองเป็นใหญ่” (Authoritarian) นั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดกวดขันมากเกินไป ทำอะไรผิดนิดหน่อยก็จะถูกดุด่าเฆี่ยนตีทำให้เด็กเกิดความรู้สึกโกรธแค้น ขุ่นเคือง แต่เด็กก็ไม่กล้าแสดงอาการตอบโต้โดยตรง แต่จะไปแสดงความก้าวร้าวออกมากับคนรอบข้าง โดยเฉพาะกับบุคคลที่ด้อยกว่า พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ เมื่อเกิดขึ้นแล้วยากที่จะหยุดได้ แต่เราสามารถแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวให้ลดลงได้ โดยผู้ใหญ่จะต้องพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเอง ไม่แสดงความก้าวร้าวเอาแต่ใจตนเอง ไม่ใช้คำพูดในเชิงข่มขู่บังคับ แต่พยายามจะสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นและไว้เนื้อเชื่อใจว่า เราคือผู้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ มิใช่ผู้ควบคุม หากกระทำได้ดังนี้ พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กก็จะลดลง

แรงจูงใจภายใน

เทย์เลอร์ และ ลูธัน (สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย. 2542; อ้างอิงจาก Taylor; & Luthan. 1959.) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากแรงกระตุ้นอย่างใดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง โดยไม่มีผลจากสาเหตุภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง ในการกีฬาเป็นแรงจูงใจในการเล่นเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง แรงจูงใจภายในมีความสำคัญและมีค่ามากสำหรับนักกีฬาแต่ละคนที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมหรือเล่นกีฬา

เฟลด์แมน (Feldman. 2001: 121) ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกอันเนื่องจากความสนใจหรือความมีคุณค่าที่มีในสิ่งนั้นมากกว่าการแสดงพฤติกรรมเพื่อมุ่งหวังในรางวัลบางอย่างหรือตัวเงิน เช่น การตกปลา เนื่องจากความสุขเมื่อได้ทำ แต่ไม่ใช่การตกปลาเพื่อยังชีพ

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2530: 236) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าเป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น เป็นรางวัลอยู่แล้ว

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 23-24) ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าหมายถึง สภาวะของคนที่มีความต้องการ และอยากแสดงพฤติกรรมบางสิ่งบางอย่างด้วยเหตุผลและความชอบของตนเอง บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจภายในจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความพอใจน่ายินดีในงานตน การเกิดแรงจูงใจภายในนั้นมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1.ความสนใจ (Interest) ความสนใจที่จะช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่สนใจนั้น

2.ความต้องการ (Need) ทุกคนมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ และความต้องการนั้นจะเป็นการกระตุ้นให้คนเกิดแรงจูงใจและพยายามแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

3.เจตคติ (Attitude) เจตคติเป็นความรู้สึกภายใน ถ้าคนมีเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็จะเป็นแรงจูงใจทำให้คนพยายามทำสิ่งนั้นเพื่อให้ประสบความสำเร็จ

แรงจูงใจภายนอก

เทย์เลอร์ และลูธัน (สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย. 2542; อ้างอิงจาก Taylor; & Luthan. 1959.) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึงแรงจูงใจที่เกิดจากแรงผลักดันจากภายนอก หรือสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวนักกีฬา เช่น เงินทอง รางวัล ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคมเป็นตัวกระตุ้น ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อสนองความต้องการของสังคม

เฟลด์แมน (Feldman. 2001: 121) ให้ความหมายของแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ว่าเป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมโดยหวังรางวัลเชิงรูปธรรม (Tangible Rewards) ซึ่งการใช้รางวัลเป็นเครื่องชักจูงให้บุคคลกระทำนั้น จะเป็นการทำให้แรงจูงใจภายในสูญเสียไป

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2530: 236) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ว่าเป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกมาเพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการรางวัล ตำแหน่ง และเกรด เป็นต้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541: 23-24) ให้ความหมายของแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ว่าหมายถึง สภาวะของคนที่ได้รับแรงกระตุ้นจากภายนอกทำให้เห็นจุดหมายปลายทางหรือเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของคน ๆ นั้นได้ โดยทั่วไปพฤติกรรมของคนมักจะได้รับแรงจูงใจจากภายนอกทั้งสิ้น เช่น ถ้านักกีฬาได้เหรียญทองจะได้ทองคำ 10 บาท เป็นรางวัล เป็นต้น

องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

อารี พันธ์มณี (2534: 192 – 196) กล่าวว่า แรงจูงใจมีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรม ย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของแรงจูงในของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับคนอื่น หรือมีลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรมแรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่น สภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการคือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดันทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือการแสดงพฤติกรรม ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่อบุคคลมีอายุมากขึ้น มีประสบการณ์เพิ่มขึ้นย่อมเกิดความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เด็กเล็ก ๆ จะไม่มีความกังวลใจ แต่จะมีความกลัว เมื่ออายุเพิ่มมากขึ้นความกลัวจะลดลงกลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นมาทันที

2. สถานการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจ แตกต่างกัน เป็นต้นว่า ส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวายหรืออื่น ๆ และวัฒนธรรมแต่ละสังคมย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย ลักษณะสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่น ต้องการทำให้คนมีสภาพการณ์ดีขึ้น การแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ การแข่งขันกับตนเอง เป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่น ให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่นมักจะพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ตนเองชนะผู้อื่นเสมอ

2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคม มีพฤติกรรมแบบประนีประนอม ให้ความร่วมมือช่วยเหลือ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้งานหรือพฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ฉะนั้น ความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดมุ่งหมาย คือ การที่บุคคลมีการตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้ มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ ในบางครั้งแม้จะมีการตั้งจุดหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ได้ ด้วยเหตุนี้การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของการตั้งจุดมุ่งหมายมี 2 ลักษณะคือ

1.1.1 การตั้งจุดมุ่งหมายรวม เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อย ๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตว่า จะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลกแต่ขณะนี้อายุยังน้อย จึงมีเป้าหมายย่อย ๆ หลายจุดมุ่งหมายมารวมกันคือ จะวาดรูปให้ชนะการแข่งขัน จะวาดรูปให้ได้รับคำชมจากครู จะวาดรูปให้เพื่อน ๆ ยอมรับ

1.1.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดหมายใดจุดหมายหนึ่งโดยเฉพาะการตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดขึ้นกับคนที่มีวุฒิภาวะทางด้านสมองพอสมควรจะไม่เกิดในเด็กเล็ก

1.1.3 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้ และมีความพยายามมุมานะอย่างมากที่จะทำให้สำเร็จการตั้งความหวังหรือเกิดความทะเยอทะยาน จึงเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งความทะเยอทะยานไว้สูงเกิดความสามารถของตนเองจะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่าย ทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้น ๆ หรือเกิดความท้อถ้อยหรือถ้าตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถ ก็ไม่มีแรงจูงใจพอที่จะกระทำ เพราะว่าจะประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ง่ายเกินไป ความยากง่ายของงาน จะมีผลต่อแรงจูงใจ

กิลล์ และคณะ (Gill et al., 1983) ได้จัดองค์ประกอบของแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาเป็นด้าน คือ ด้านใฝ่สัมฤทธิ์/สถานภาพ (Achievement/ Status) ด้านทีม (Team) ด้านสมรรถภาพ (Fitness) ด้านการใช้พลังงาน (Energy Release) และด้านอื่น ๆ (Others) ด้านการพัฒนาทักษะ (Skill Development) ด้านเพื่อน (Friends) และด้านความสนุกสนาน (Fun)

แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536: 65) กล่าวว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อการเตรียมทีมและการฝึกกีฬาอย่างสูง นักจิตวิทยาได้ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจต่างกัน แต่สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่อยู่ในตัวของนักกีฬาแต่ละคนและพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อจำแนกประเภทของแรงจูงใจ และวิธีที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่ คือ การแบ่งพื้นฐานของแรงจูงใจ 3 ทาง คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงใจที่มีมาแต่กำเนิดเกิดจากความต้องการด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการในการเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็นหรือต้องการมีประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่ การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมโดยได้รับอิทธิพลมาซึ่ง ได้แก่ บุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี แรงจูงใจลักษณะนี้ ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จ ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานะทางสังคม ชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สนุกสนานในการร่วมและพักผ่อนกับหมู่คณะ

แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่น การเตรียมทีม และการฝึกซ้อมกีฬา นักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำในสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่านักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธีการที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงขึ้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้งหากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดี และยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วย ในการคัดเลือกตัวนักกีฬาเพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะและคุณสมบัติของการเป็นนักกีฬาที่แท้จริงนั้น มีนักวิจัยบางท่านได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาคือสิ่งที่กระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้น ไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่น พอใจที่ได้เล่นจะทำให้มีความพยายาม มีการพัฒนาให้ดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ (2529: 147) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีขึ้นนั้นจะมีแรงจูงใจสูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 44) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่จะประสบความสำเร็จไว้ว่านักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื่อมั่นในตนเอง มองผลงานของคนเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด มีแรงจูงใจมาก ดังนั้น พลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตนเอง

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534: 47) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยาก่อนการแข่งขัน โดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยาเพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริมและผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถทำได้ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่าย คือ คำชมเชยและกล่าวคำที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึก เป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับทำได้ โดยที่ผู้ฝึกบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้

2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้นักกีฬาสามารถยืนหยัดฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุดและดีที่สุด

3. ควรจะเพิ่มหรือลดความตื่นเต้น และความฮึกเหิมในการแข่งขันให้เหมาะสมและถูกต้องโดยใช้วิธี การนั่งสมาธิหรือการสะกดจิต

4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คลายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด

5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจถึงความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคน

6. ผู้ฝึกซ้อมควรจะหาทางช่วยเหลือนักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อมและการให้แรงเสริม

7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ความเชื่อว่าได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อม จะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น

8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทำให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม

9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตยและผู้นำแบบอัตตาธิปไตย

10. โปรแกรมการฝึกซ้อมและวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่าสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้

11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่พึงปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬา หรือการเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา

12. ผู้ฝึกสอนควรจะมีความเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอนและผู้ดูและความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีคู่ฝึกซ้อมจะทำให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว

13. การควบคุมระดับความกังวลใจ และการลดความเครียดในตัวนักกีฬา

14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

ประวัติกีฬาเปตอง (Petanque)

เปตองเป็นกีฬากลางแจ้งชนิดหนึ่งซึ่งมีมาแต่ดึกดำบรรพ์ ประวัติที่แน่นอนไม่มีการบันทึกไว้ แต่มีหลักฐานจากการเล่าสืบต่อ ๆ กันมาว่า กำเนิดครั้งแรกที่ประเทศกรีซเมื่อประมาณ 2,000 ปีก่อนคริสตกาล โดยเก็บก้อนหินที่เป็นทรงกลมจากภูเขาและใต้ทะเลมาเล่นกัน วิธีการเล่นคือ ใครจะโยนได้แม่นและไกลที่สุดกว่ากัน ต่อมาได้แพร่หลายเข้ามาในทวีปยุโรป เมื่ออาณาจักรโรมันครองอำนาจและเข้ายึดครองดินแดนชนชาวกรีซได้สำเร็จ ชาวโรมันก็ได้รับเอาวัฒนธรรมและการเล่นกีฬาประเภทนี้ไปจากชนชาวกรีซและต่อมาชาวโรมันใช้การเล่นกีฬาประเภทนี้เป็นเครื่องทดสอบกำลังข้อมือและกำลังกายของผู้ชายในสมัยนั้น

ครั้นต่อมา เมื่ออาณาจักรโรมันเข้ายึดครองดินแดนชาวโกล หรือประเทศฝรั่งเศสปัจจุบัน การเล่นลูกบูล จึงได้พัฒนาขึ้นโดยเปลี่ยนมาใช้ไม้เนื้อแข็งขัดเกลาเป็นรูปทรงกลม แล้วใช้ตะปูตอกรอบ ๆ เพื่อเพิ่มน้ำหนักของลูกบูลให้พอเหมาะกับมือ และได้มีการพัฒนาตลอดมา เช่น การนำเอาลูกปืนใหญ่มาเล่นกัน

ในปลายศตวรรษที่ 19 ประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศแรกของโลกที่ได้ออกกฎเกณฑ์ข้อบังคับและกฎกติกาการเล่นลูกบูล เป็นที่แพร่หลายทั่วไปในประเทศฝรั่งเศส และมีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์ขึ้น

ต้นศตวรรษที่ 20 ณ ตำบลราซิ โอตาท์ เมืองท่ามาแซลด์ ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศฝรั่งเศส ได้มีการเปลี่ยนแปลงกติกาการเล่นขึ้นใหม่ โดยนายจูลร์ - เลอนัวร์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีฝีมือการเล่นกีฬาลูกบูล โปรวองซาล เก่งกาจที่สุดในขณะนั้น และเป็นแชมป์โปรวองซาลในยุคนั้นด้วย

สำหรับในทวีปเอเชีย ไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีผู้นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายมากในปัจจุบัน ไทยเป็นประเทศแรกของเอเชียและเป็นประเทศที่ 17 ของโลกที่เป็นสมาชิกสหพันธ์เปตองนานาชาติ

คำว่าเปตอง “PETANQUE”นี้มาจากคำในภาษาฝรั่งเศสว่า “ปิเยส์ - ตองเกร์” ซึ่งมีความหมายว่า ให้ยืนสองเท้าติดกัน ซึ่งเป็นคำตรงกันข้ามกับ “บูล โปรวองซาล” ที่ต้องวิ่ง 3 ก้าวก่อนโยนลูกบูล ต่อมาคำว่า “ปิเยส์ - ตองเกร์” นี้ชาวฝรั่งเศสเห็นว่าเป็นชื่อที่เรียกยากและยาวเกินไป จึงได้เปลี่ยนให้เหมาะสมมากขึ้น เป็นคำว่า “เปตอง” ดังเช่นปัจจุบัน

ประวัติกีฬาเปตองในประเทศไทย

กีฬาเปตองได้เข้ามาสู่ในประเทศไทยเมื่อปี พ.ศ. 2518 โดยนาย จันทร์ โพยหาญ ซึ่งเป็น

ผู้บุกเบิกและนำเข้ามาเผยแพร่อย่างเป็นทางการ แต่ขณะนั้นยังขาดอุปกรณ์การเล่น จึงได้ปรึกษา ชักชวนนาย ดนัย ตรีทัศนถาวร และนาย ชัยรัตน์ คำนวณ ซึ่งเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง เป็นผู้ลงทุนสั่งลูกเปตองเข้ามาจำหน่ายและเผยแพร่ในประเทศไทย

ต่อมานาย จันทร์ โพยหาญ ได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษากับนาย ศรีภูมิ สุขเนตร ซึ่งเป็นอดีตนักเรียนเก่าฝรั่งเศส (ในขณะนั้นดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข) ซึ่งมีความรู้ความสามารถในกีฬาเปตองเป็นอย่างดีและอีกหลายท่านที่ไม่ได้กล่าวนาม ได้ร่วมกันจัดตั้งสมาคมเปตองและโปรวองซาล แห่งประเทศไทยขึ้น เมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2519 โดยนาย ศรีภูมิ สุขเนตร เป็นนายกสมาคม

เมื่อ พ.ศ. 2521 สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เสด็จพระราชดำเนินที่เขื่อนห้วยหลวง จังหวัดอุดรธานี นาย จันทร์ โพยหาญ ได้นำกีฬาเปตองถวาย พระองค์ทรงโปรดปรานมาก และทรงมีรับสั่งว่า พระองค์ทรงเล่นกีฬาประเภทนี้ตั้งแต่มีพระชนมายุ 30 กว่า กีฬาเปตองมีประโยชน์มาก ได้ทั้งบริหารร่างกายเพื่อให้มีสุขภาพแข็งแรง และสร้างสรรค์ความสามัคคีในหมู่คณะ ซึ่งมีประโยชน์มากสำหรับคนไทย ขอให้นายจันทร์ โพยหาญ จงทำหน้าที่ต่อไป พระองค์จะช่วยทรงเสริมให้อีกทางหนึ่ง

กีฬาเปตอง เริ่มเป็นที่รู้จักและนิยมเล่นกันแพร่หลายมากขึ้นทั่วทุกภาคของประเทศ พระองค์ทรงให้มีการแข่งขันกีฬาเปตองขึ้น และทุกครั้งท่านก็ทรงเข้าร่วมในการแข่งขันทุกครั้ง บางครั้งท่านรับสั่งว่า “เปตองเป็นยาวิเศษสำหรับฉัน” ด้วนเหตุนี้กีฬาเปตองจึงได้สมญานามว่า”กีฬาสมเด็จย่า”

ปัจจุบันมีการบรรจุกีฬาเปตองเข้าไว้ในการแข่งขันกีฬาของทางราชการต่าง ๆ รวมทั้งภาคเอกชนด้วย เช่น กีฬาแห่งชาติ กีฬามหาวิทยาลัย กีฬากองทัพไทย กีฬาของกระทรวงต่าง ๆ และมีแนวโน้มจะแพร่ขยายออกไปอีก

กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่เล่นง่าย ผู้ที่ไม่เคยเล่นเปตองมาก่อนเลย สามารถเล่นเปตองเป็นและสามารถเข้าร่วมการแข่งขันได้ในเวลาไม่นาน เด็ก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง ผู้ชาย คนแก่สามารถเล่นได้หมด สนามก็เล่นได้เกือบทุกที่ สนามก็ทำง่าย

ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการเล่นกีฬาเปตอง

ขนาดของสนาม

สนามเล่น

สภาพสนามโดยทั่วไปด้านหน้าควรเรียบ ยาวและตรงพอประมาณ ขนาดของสนามควรกว้าง 4 เมตร ยาว 15 เมตร พื้นไม้และคอนกรีตจะไม่เหมาะกับกีฬาประเภทนี้

อุปกรณ์การเล่นเปตอง

1. ลูกบูล

เป็นลูกทรงกลม ด้านในกลวง ทำด้วยโลหะ มีเส้นผ่าศูนย์กลางระหว่าง 70.5-80 มิลลิเมตร มีน้ำหนักระหว่าง 650-800 กรัม มีเครื่องหมายของโรงงานผู้ผลิต มีตัวเลขแสดงน้ำหนักและมีรหัสปรากฏอยู่อย่างชัดเจน

2. ลูกเป้า

เป็นลูกทรงกลมเช่นเดียวกันทำด้วยไม้เนื้อแข็ง มีเส้นผ่าศูนย์กลางระหว่าง 25-35 มิลลิเมตร และอาจทาสีให้มองเห็นได้ชัดเจน

3. เทปสายวัดระยะ

หลักการทั่วไป

เปตองเป็นกีฬาที่มีผู้เล่น 2 ฝ่าย และแบ่งการเล่นออกได้ดังนี้

- ผู้เล่นฝ่ายละ 3 คน ในการเล่นฝ่ายละ 3 คน ผู้เล่นแต่ละคนจะมีลูกเปตองคนละ 2 ลูก
- ผู้เล่นฝ่ายละ 2 คนในการเล่นฝ่ายละ 2 คน ผู้เล่นแต่ละคนจะมีลูกเปตองคนละ 3 ลูก
- ผู้เล่นฝ่ายละ 1 คนในการเล่นฝ่ายละ 1 คน ผู้เล่นแต่ละคนจะมีลูกเปตองคนละ 3 ลูก

วิธีเล่น

1. ผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่ายทำการเสี่ยงทายกันก่อนว่าฝ่ายใดจะเป็นผู้เริ่มเกม คือได้โยนลูกเป้าก่อน ซึ่งมีความสำคัญเช่นกันเนื่องจากมีผลต่อการเลือกจุดโยนและระยะที่ขึ้นลูกเป้า

2. ฝ่ายที่ชนะในการเสี่ยงทายจะให้ใครในทีมโยนเป้าก็ได้ คือเขียนวงกลมบนพื้นให้เท้าทั้งสองข้างยืนอยู่ได้ เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 35-50 เซนติเมตร และเลือกโยนตรงจุดใดของสนามก็ได้แต่และห่างเส้นเขตสนามไม่น้อยกว่า 1 เมตร

3. ผู้ที่เตรียมเล่นเข้าไปยืนในวงกลม เท้าห้ามเหยียบส้นและยกเหนือพื้น จะนั่งหรือยืนโยนก็ได้

4. เปลี่ยนให้ฝ่ายตรงข้ามโยนบ้างและโยนในวงกลมที่กำหนด หลังจากนั้นฝ่ายไหนที่จะเป็นคนโยนลูกต่อไปให้ดูลูกเปตองว่าฝ่ายไหนใกล้ลูกเป้ามากกว่าและโยนจนกว่าจะใกล้เป้ามากกว่าอีกทีม

5. การเริ่มเกมใหม่ ให้เล่นลักษณะเดิม แต่การโยนจะเปลี่ยนมาโยนด้านสนามที่ตรงข้ามกับเกมที่แล้ว นอกจากการโยนไม่ได้ในระยะที่ถูกต้องก็ต้องโยนด้านเดิม

6. แข่งขันกันไปเรื่อย ๆ จะกี่เกมก็ตามฝ่ายที่ทำคะแนนได้ถึง 13 คะแนนก่อนจะเป็นฝ่ายชนะโดยที่ไม่ต้องโยนลูกที่เหลือในฝ่ายนั้น ๆ

กติกาสากลการแข่งขันกีฬาเปตอง ของ สหพันธ์เปตองนานาชาติ (F.I.P.J.P.)

กฎทั่วไป (Regles generales)

กติกาข้อ 1 เปตองเป็นกีฬาที่แข่งขันโดยมีนักกีฬา 2 ฝ่าย ดังนี้

- นักกีฬาฝ่ายละ 3 คน นักกีฬาแต่ละคนต้องมีลูกเปตองคนละ 2 ลูก
- นักกีฬาฝ่ายละ 2 คน นักกีฬาแต่ละคนต้องมีลูกเปตองคนละ 3 ลูก
- นักกีฬาฝ่ายละ 1 คน นักกีฬาแต่ละคนต้องมีลูกเปตองคนละ 3 ลูก

กติกาข้อ 2 ลูกเปตองที่ใช้ในการแข่งขันต้องได้รับการรับรองจากสหพันธ์ฯ และมีลักษณะดังนี้

- เป็นโลหะ
- มีเส้นผ่าศูนย์กลาง ระหว่าง 7.50 – 8.00 ซ.ม.
- มีน้ำหนักระหว่าง 0.650 – 0.800 ก.ก.

กติกาข้อ 3 ก่อนเริ่มการแข่งขัน หากกรรมการผู้ตัดสินหรือฝ่ายตรงข้ามขอตรวจสอบใบอนุญาต (บัตรประจำตัวลูกผู้ชาย) นักกีฬาคนนั้นต้องแสดงให้ดูทันที

กติกาข้อ 4 ห้ามนักกีฬาเปลี่ยนลูกเป้าหรือลูกเปตองในระหว่างการแข่งขัน เว้นแต่ในกรณีดังนี้

- ลูกเป้าหาย
- ลูกเปตองหาย
- ลูกเปตองหรือลูกเป้าแตก

วิธีการแข่งขัน (JEU)

กติกาข้อ 5 กีฬาเปตองแข่งขันได้ทุกสภาพสนาม และนักกีฬาจะต้องแข่งขันในสนามที่กำหนด ขนาดมาตรฐานของสนามต้องมีขนาดกว้าง 4 เมตร และยาว 15 เมตร การนับคะแนน รอบแรกและรอบสองจะใช้ 11 คะแนน รอบต่อไปใช้ 13 คะแนน

กติกาข้อ 6 นักกีฬาลงแข่งขันในสนามที่กำหนดและทำการเสี่ยงทายผู้ที่ชนะการเสี่ยงทายจะได้สิทธิ์ในการโยนลูกเป้าก่อน

กติกาข้อ 7 ลูกเป้าที่โยนไปแล้วจะต้องได้หลักเกณฑ์ 4 ประการคือ

- ไม่น้อยกว่า 4 เมตรและไม่เกิน 8 เมตร สำหรับเด็กเล็ก
- ไม่น้อยกว่า 5 เมตรและไม่เกิน 9 เมตร สำหรับยุวชน
- ไม่น้อยกว่า 6 เมตรและไม่เกิน 9 เมตร สำหรับเยาวชน
- ไม่น้อยกว่า 6 เมตรและไม่เกิน 10 เมตร สำหรับผู้ใหญ่

กติกาข้อ 8 เป้าที่โยนไปแล้วโดน ผู้เล่น กรรมการ หรือ ผู้ชม ให้โยนลูกเป้าใหม่

กติกาข้อ 9 ลูกเป้าที่โยนไปแล้วถือว่าฟาล์วมี 5 กรณีดังนี้

- เมื่อโยนลูกเป้าไปแล้วไม่ได้ตำแหน่งที่ถูกต้องตามที่กำหนด

- เมื่อลูกเป้าไปอยู่ในสนามต้องห้าม
- เมื่อลูกเป้าเคลื่อนไปแล้วไม่สามารถมองเห็นวงกลมได้
- เมื่อลูกเป้าเคลื่อนที่เกินระยะที่กำหนดหรือน้อยกว่า 3 เมตร

กติกาข้อ 10 เมื่อโยนลูกเป้าไปแล้ว ห้ามผู้แข่งขันปรับพื้นสนาม หรือเคลื่อนย้ายสิ่งต่าง ๆ เช่น กรวด หิน ดินทราย ใบไม้ ฯลฯ

กติกาข้อ 11 ในระหว่างการแข่งขันแต่ละเที่ยว หากมีใบไม้หรือกระดาษมาบังลูกเป้า โดยบังเอิญให้เอาออกได้

กติกาข้อ 12 ในระหว่างการแข่งขันแต่ละเที่ยว หากลูกเป้าเคลื่อนที่ไปอีกสนามหนึ่งซึ่งจะกำหนดขอบเขตไว้หรือไม่ก็ตาม ให้ถือว่าลูกเป้านั้นยังดีอยู่

กติกาข้อ 13 ในระหว่างการแข่งขันแต่ละเที่ยว ถ้าลูกเป้าเกิดฟาล์วขึ้น ให้ปฏิบัติดังนี้

- ถ้าผู้แข่งขันทั้งสองฝ่ายมีลูกเหลืออยู่ ให้ยกเลิกการแข่งขันในเที่ยวนั้น
- ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีลูกเปตองเหลืออยู่ ฝ่ายนั้นจะได้คะแนนเท่ากับลูกเปตองที่เหลืออยู่
- ถ้าทั้งสองฝ่ายหมดลูกเปตองแล้ว ให้ยกเลิกการแข่งขันในเที่ยวนั้น

กติกาข้อ 14 ถ้าลูกเป้าถูกยิงแล้วเคลื่อนที่ไปถูกผู้ดูแล้วหยุด ให้ลูกเป้าอยู่ในตำแหน่งที่หยุดนั้น

กติกาข้อ 15 ระหว่างการแข่งขันตาละเที่ยว หากลูกเป้าเคลื่อนที่ไปในสนามอื่นแม้ยังถือว่าดีก็ตาม ในเที่ยวต่อไปจะต้องกลับเริ่มแข่งขันในตำแหน่งเดิมของลูกเป้า

ลูกเปตอง (BOULES)

กติกาข้อ 16 ผ็แข่งขันคนใดคนหนึ่งที่ชนะในการเสี่ยงทายจะต้องเป็นผู้โยนลูกเปตองในลูกแรก

กติกาข้อ 17 เมื่อแข่งขันเข้าไปยื่นในวงกลมเพื่อเตรียมแข่งขันแล้วผู้แข่งขัน และผู้ชมจะต้องอยู่ในความสงบ

กติกาข้อ 18 ลูกเปตองที่โยนไปแล้วห้ามนำมาโยนใหม่หากยังไม่จบเกมในแต่ละเที่ยว

กติกาข้อ 19 ลูกเปตองที่กลิ้งผ่านสนามต้องห้ามหรือเส้นฟาล์ว แล้วย้อนกลับเข้ามาในสนามอีก ถือเป็นลูกฟาล์ว

กติกาข้อ 20 ลูกเปตองทุกลูกที่โยนแล้วถูกทำให้หยุดโดยผู้ดูหรือผู้ตัดสิ้น ให้ลูกเปตองอยู่ในตำแหน่งที่หยุดอยู่นั้น หากถูกทำให้หยุดโดยฝ่ายที่โยนลูกจะถือว่าเสีย

กติกาข้อ 21 เมื่อโยนลูกเป้าไปแล้ว นักกีฬามีเวลาในการโยนลูกเปตองภายใน 1 นาที

กติกาข้อ 22 ถ้าลูกเป้าเคลื่อนที่ใหม่เนื่องจากลมพัด หรือเนื่องจากความลาดเอียงของสนาม จะต้องนำลูกเปตองมาวางไว้ในตำแหน่งเดิม

กติกาข้อ 23 นักกีฬาที่นำลูกเปตองของผู้อื่นไปใช้ในการแข่งขัน จะถูกตักเตือน 1 ครั้ง ถึงแม้ลูกนั้นจะดีก็ตาม และต้องนำลูกเปตองของตนไปเปลี่ยนทันที

กติกาข้อ 24 ลูกเปตองทุกลูกที่โยนโดยผิดเงื่อนไขตามกติกา ถือว่าเป็นลูกเสีย

กติกาข้อ 25 ในการวัดระยะและให้คะแนน อนุญาตให้โยกย้ายลูกเปตองและสิ่งกีดขวางต่าง ๆ ที่อยู่ระหว่างลูกเป้ากับลูกเปตองที่จะวัดระยะนั้นได้

กติกาข้อ 26 ในการวัดระยะและให้คะแนนระหว่างลูกเปตองสองลูกซึ่งมีระยะใกล้เคียงกันมาก เมื่อผู้แข่งขันคนหนึ่งทำการวัดแล้วฝ่ายตรงข้ามสามารถทำการวัดระยะใหม่เพื่อความแน่ใจได้

กติกาข้อ 27 เมื่อจบการแข่งขันแต่ละเที่ยวลูกเปตองทุกลูกที่ถูกนำออกก่อนการวัดระยะเพื่อให้คะแนนให้ถือว่าเป็นลูกเสีย

กติกาข้อ 28 ถ้าผู้แข่งขันฝ่ายหนึ่งทำการวัดระยะและทำให้ลูกเป้าและลูกเปตองที่มีปัญหานั้นเคลื่อนที่ฝ่ายนั้นจะต้องเป็นฝ่ายที่เสียคะแนนนั้น

กติกาข้อ 29 ในกรณีที่ลูกเปตองทั้งสองฝ่าย ๆ ละหนึ่งลูกมีระยะห่างจากเป้าเท่ากันหรือติดกับลูกเป้าทั้งสองลูก ถ้าทั้งสองฝ่ายโยนลูกหมดแล้วให้ยกเลิกการแข่งขัน

กติกาข้อ 30 หากมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกาะติดลูกเปตอง หรือลูกเป้าจะต้องนำสิ่งนั้นออกก่อนการวัดระยะเพื่อให้คะแนน

กติกาข้อ 31 การยืนประท้วงใด ๆ ต่อผู้ตัดสิ้นจะกระทำได้ในระหว่างการแข่งขันของแต่ละเกมเท่านั้น เมื่อเกมการแข่งขันนั้นสิ้นสุดลงจะไม่มีสิทธิประท้วงใด ๆ

วินัยของนักกีฬา (DISCIPLINE)

กติกาข้อ 32 ในขณะทำการจับฉลากแบ่งสายการแข่งขันหรือประกาศผล นักกีฬาทุกคนต้องอยู่พร้องกันที่โต๊ะกรรมการ หลังจาก 15 นาที นักกีฬาที่ยังไม่ลงทำการแข่งขัน จะปรับคะแนนเพิ่มขึ้น 1 คะแนนทุก 5 นาที

กติกาข้อ 33 เมื่อการแข่งขันเที่ยวใดเริ่มต้นแล้วนักกีฬาที่มาช้าไม่มีสิทธิลงแข่งขัยในเที่ยวนั้น แต่อนุญาตให้ลงแข่งในเที่ยวต่อไป

กติกาข้อ 34 การเปลี่ยนตัวนักกีฬาจะทำได้ก่อนการเริ่มการแข่งขันเท่านั้น

กติกาข้อ 35 ในระหว่างการแข่งขันหากมีฝนตกให้แข่งขันต่อไปจนจบเที่ยว เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยไม่สามารถแข่งขันต่อไปได้ ผู้ตัดสินและผู้ชี้ขาดเท่านั้นที่มีสิทธิอนุญาต

กติกาข้อ 36 ในระหว่างการแข่งขันรอบชิ่งชนะเลิศหรือรอบอื่น ห้ามผู้แข่งขันทั้งสองฝ่ายสมยอมกันหรือแบ่งรางวัลกันโดยเด็ดขาด หากปฏิบัติดังกล่าวจะตัดสินให้ออกจากการแข่งขันและยกเลิกผลการแข่งขันที่ผ่านมาทั้งหมด

กติกาข้อ 37 นักกีฬาที่ประพฤติผิดมรรยาทอย่างรุนแรงต่อผู้ควบคุมทีม ผู้ตัดสิน ผู้แข่งขัน หรือผู้ดู จะถูกลงโทษตามความหนักเบาของความผิด ดังนี้

- ให้ออกจากการแข่งขัน

- ถอนใบอนุญาต (บัตรประจำตัวนักกีฬา)
- ยึดรางวัล

กติกาข้อ 38 ผู้ตัดสินทุกคนที่แต่งตั้งจากสหพันธ์ ฯ มีหน้าที่ดูแลการแข่งขันให้ดำเนินไปอย่างเป็นระเบียบและถูกต้องตามกฎกติกาอย่างเคร่งครัด

กติกาข้อ 39 หากมีกรณีอื่นใดที่มิได้กำหนดไว้ในกติกานี้เป็นหน้าที่ของผู้ตัดสินที่จะต้องขอความร่วมมือจากคณะกรรมการชี้ขาดของการแข่งขันครั้งนั้น เพื่อพิจารณาชี้ขาดตามควรแก่กรณี คำตัดสินของกรรมการชี้ขาดถือเป็นดีที่สุด (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2550: 19-32; อ้างอิงจาก สมจิตร ทองประดับ. 2530)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการเล่นกีฬาเปตอง

1. กีฬาเปตองอาจถือได้ว่าเป็นกีฬาที่ไม่หักโหมเหมือนกีฬาประเภทอื่น ๆ ไม่ต้องใช้กำลังในการปะทะ จึงเป็นกีฬาที่ไม่เสียเปรียบในด้านรูปร่าง ส่วนสูง น้ำหนัก เล่นกันได้ทุกเพศทุกวัย
2. การเล่นเป็นการส่งเสริมได้แนวความคิดและสติปัญญา ฝึกสายตา ฝึกระบบประสาท ฝึกการวางแผนและปรับปรุงระบบการตัดสินใจ
3. ในระหว่างการเล่น ร่างกายจะได้บริหารทุกส่วน ทั้ง แขน ขา ท้อง เอว ไหล่ โดยไม่รู้ตัว
4. กีฬาเปตองมีค่าใช้จ่ายในการเล่นน้อย อุปกณ์ต่าง ๆ ก็ไม่มาก
5. มีความเพลิดเพลินในการเล่น
6. ประโยชน์ทางสังคม ช่วยส่งเสริมสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในสังคมและชุมชนนั้น ๆ ได้ดี ฝึกให้รู้จักเคารพกติกา และยอมรับความคิดเห็นและตัดสินใจของผู้เล่นในทีม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

ทีเจิร์ดสมา (Tjeerdsma. 1994: 2549) ได้ทำการสำรวจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่ออธิบายถึงแรงจูงใจและกระบวนการกระทำตามธรรมชาติในวิชาพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับหก 9 คน ที่เข้าร่วมในการเรียนวอลเลย์บอล 14 คาบ ในโรงเรียนระดับกลาง กลุ่มตัวอย่างได้ตอบแบบสอบถามที่ประเมินจุดมุ่งหมายที่กำหนดในทิศทางของพวกเขา และแรงจูงใจภายในวิชาพลศึกษาเท่ากับทักษะทางกลไกของเขา และความสามารถรับรู้ในการเล่นวอลเลย์บอล การเรียนได้ถ่ายวีดีโอเทปและกำหนดรหัส เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนแต่ละคนเข้ากันได้ตามสัญญาณหรือไม่ อัตราการกระทำระหว่างหน่วย แสดงให้เห็นว่าแบบแสดงความคิดเห็นที่กำหนดตั้งขึ้นไม่ได้อธิบายแรงจูงใจกระบวนการกระทำได้เป็นที่พอใจ อย่างไรก็ตามความ สัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญได้ค้นพบระหว่าง

จุดหมายของการแนะแนวทางและตัวแปรคงที่เน้นตัวสมทบทางบวกระหว่างงานแนะแนวทางของแรงจูงใจภายใน ผลของเนื้อหารวมทั้งความพอใจ ลักษณะของการจัดสภาพทั่ว ๆ ไปของวิชาพลศึกษา การจัดบรรยากาศโดยครู (แบบของงาน การจัดการ และผลสะท้อนกลับ) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ถูกนำมาอภิปราย

อมอเรสและฮอร์น (Amorase: & Horn. 1995: 20) ได้ทำการทดสอบแรงจูงใจภายในระยะยาวของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรก โดยศึกษาประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพทางการศึกษา โดยมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของโค้ชและสถานภาพการศึกษาสามารถทำนายความเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจภายในของนักกีฬาวิทยาลัยปีแรกได้หรือไม่ แบบสอบถามได้ดำเนินการทั้งก่อนและหลังฤดูการแข่งขันกับนักกีฬา จำนวน 76 คน ผลวิเคราะห์พบว่า ลักษณะการโค้ชแบบเผด็จการ พร้อมทั้งมีพฤติกรรมตอบสนองรุนแรงมีผลสนับสนุนอย่างมาก ที่ทำให้แรงจูงใจภายในลดลง และสถานภาพทางการศึกษาไม่มีผลต่อแรงจูงใจภายใน

ฮอล และเออร์เลส (Hall, & Earies, 1995: 57) ได้ศึกษาเรื่องดัชนีแจงจูงใจที่ชี้ให้เห็นระดับความสนใจของความสำเร็จของการเรียนการสอนพอศึกษาในโรงเรียน ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้เป็นการขยายผลการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับดัชนีแรงจูงใจที่ชี้ให้เห็นถึงระดับความสนใจและความสำเร็จในกีฬา การวิจัยครั้งแรกนั้นมีปัจจัยหลักที่ว่านักกีฬาสามารถมีสิทธิ์เลือกที่จะเข้าร่วมเล่นกีฬาหรือไม่ก็ได้ ดังนั้นจึงเป็นการเหมาะสมที่จะสามารถเข้าถึงแรงจูงใจของเด็กต่อกิจกรรมพลศึกษาที่อาจลดน้อยลงได้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 253 คน มีอายุระหว่าง 11 – 15 ปี ซึ่งลงทะเบียนเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบสอบถามได้ถามถึงตัว กำหนดความสำเร็จในเป้าหมาย สภาพบรรยากาศของห้องเรียนพลศึกษา ความสนใจภายใน และความเชื่อเกี่ยวกับความสำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า ช่วงชี้นำและหลักการต่าง ๆ ที่มีเป้าหมายที่การฝึกฝนนั้นเป็นวิธีที่ได้รับความสนใจและสนุกสนานที่สุด ทั้งยังกล่าวเสริมความเชื่อว่าความพยายามจะนำไปสู่ความสำเร็จด้วย จากการศึกษายังพบอีกว่า ช่วงที่นักกีฬาจำเป็นต้องแสดงออกนั้นเป็นช่วงที่นักกีฬาเบื่อหน่ายที่สุด และมีความเชื่อว่าความสามารถและความพยายามจะนำไปสู่ความสำเร็จ นอกจากนี้ยังได้ข้อมูลเพิ่มว่า สภาพห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นแบบให้แสดงออกมากกว่าสภาพห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คารูสซานู และโรเบิร์ทส (Karussanu; & Roberts. 1995: 57) ได้ศึกษาแรงจูงใจในกิจกรรมพลศึกษา โดยเฉพาะในแง่บทบาทของบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเอง การศึกษานี้ได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตนเองในกิจกรรมพลศึกษา และเพื่อค้นหาบทบาทของการกำหนดเป้าหมายชัดเจนและบรรยากาศเสริมแรงจูงใจที่มีต่อระดับแรงจูงใจภายใน และประสิทธิภาพของตน กลุ่มตัวอย่างเป็น

นักศึกษา จำนวน 247 คน ที่ลงทะเบียนและเข้าร่วมเรียนเทนนิสระดับพื้นฐาน แบบสอบถามนั้น เกี่ยวกับเป้าหมายของการเล่นกีฬา บรรยากาศที่ช่วยเสริมความต้องการเรียน ดัชนีชี้ถึงแรงจูงใจภายในประสิทธิภาพและความ สามารถของตนเองที่มีครูชี้แนะจะทำให้นักเรียนสนุกสนาน มีความพยายามพัฒนาความ สามารถเมื่อมีการเรียนการสอน โฟร์แฮนด์แบคแฮนด์ และวอลเล่ย์ ในช่วงที่ให้นักเรียนแสดงหากมีความตึงเครียดจะให้ผลดี แต่ในทางชี้แนะและสาธิต การตั้งเป้าหมายทางอารมณ์ แสดงว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะและช่วงแสดงออกจากกัน จะมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมพลศึกษา

เจนนิเฟอร์ (Jenniter. 2005: 839) ให้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่าสำหรับตัวบุคคลแล้ว เพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวใหม่ ซึ่งคาดหวังไว้ว่า พวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับของความเข้าใจเฉพาะด้าน (เช่น กระบวนการรับรู้) แต่พวกเขาจะยังต้องทะนุบำรุง/รักษาระดับของความสนใจหรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปนี้ก็คือ การศึกษาเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประเมินผลกระทบของคำสั่งในเรื่องแรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อกำหนดว่าแรงจูงใจภายใน ที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ (ความคิด) และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกาย กับกลุ่มของผู้เล่นสมาคมนักกีฬาฮอกกี้ที่ไม่อนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกายหรือไม่ แม้ว่าผลลัพธ์ต่าง ๆ ได้บ่งชี้ว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่มดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่า การศึกษาวิจัยต่าง ๆ ในอนาคตควรจะพิจารณาบันทึกต่าง ๆ มากมาย และอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีให้ ซึ่งบางอย่างก็รวมถึง พลังงานของทีม ตารางการเล่นและการฝึกซ้อม, จำนวนของเวลาที่ใช้เล่น, วิธีการของคำสั่ง เช่นเดียวกับ โครงสร้างต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่สะท้อนตนเอง, การบรรลุนิติภาวะด้านการรับรู้, อายุ, เรื่องราวต่าง ๆ ทางสังคม

งานวิจัยในประเทศ

ดนัย ยาหอม (2538: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิงพบว่า การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬายกน้ำหนักหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬายกน้ำหนักที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสมาคมกีฬายกน้ำหนักสมัครเล่นแห่งประเทศไทยและรายการแข่งขันระดับนานาชาติที่ประเทศส่งเข้าร่วมการแข่งขัน ประจำปี พ.ศ. 2537 เป็นนักกีฬาระดับเยาวชน 70 คน ระดับประชาชน 82 คนและระดับทีมชาติ 9 คน รวมทั้งสิ้น 161 คน ซึ่งได้มาโดยการเจาะจงเลือก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬายกน้ำหนักหญิงระดับเยาวชนมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ส่วนแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยมี 4 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬายกน้ำหนักหญิงระดับประชาชนมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 4 ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคตส่วนแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยมี 3 ด้าน ตามลำดับคือ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ

3. นักกีฬายกน้ำหนักหญิงทีมชาติมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ด้านรายได้และผลประโยชน์และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ

สุรีย์ พันธ์รักษ์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาจักรยานเสือภูเขา ประชากรเป็นนักกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาจักรยานเสือภูเขาที่จัดการแข่งขันขึ้นโดยสถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง จังหวัดราชบุรี โดยความร่วมมือของสมาคมจักรยานเพื่อสุขภาพและสมาคมจักรยานสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประจำปี พ.ศ. 2541 ซึ่งเป็นนักกีฬาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี 165 คน ระดับอายุทั่วไป 238 คน รวมทั้งสิ้น 403 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวมรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขา ทั้งหมดมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้านตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจด้านร้ายได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

2. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุไม่เกิน 18 ปี มีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านความรักและความถนัดและความสนใจ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

3. นักกีฬาจักรยานเสือภูเขาระดับอายุทั่วไปมีแรงจูงใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 6 ด้าน ตามลำดับ คือ ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านสุขภาพอนามัย ด้านได้และผลประโยชน์ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้านเกียรติยศชื่อเสียง

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ (2543: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเซปักตะกร้อที่จัดขึ้นโดยสมาคมเซปักตะกร้อแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ จำนวน 110 คน การกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 50 คน กรมพลศึกษา จำนวน 60 คน และ รายการอื่น ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 30 คน รวมทั้งหมด 250 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่ายด้วยวิธีตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเซปักตะกร้อ ดังนี้

ด้านสุขภาพและอนามัย ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 65.2 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมาก

ด้านรายได้และผลประโยชน์ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 24.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 41.2 อยู่ในระดับมาก

ด้านความรัก ความถนัดและความสนใจ ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 30.4 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยลุ 32.8 อยู่ในระดับมาก

ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิง โดยรวมมีค่าร้อยละ 31.6 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 36.4 อยู่ในระดับมาก

ด้านโอกาสที่จะได้รับความก้าวหน้าในอนาคต ตามความคิดเห็นของนักกีฬาเซปักตะกร้อหญิงโดยรวมมีค่าร้อยละ 32.8 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีค่าร้อยละ 48.2 อยู่ในระดับมาก

ณกร มีคำ (2549: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำของนักกีฬาว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬาว่ายน้ำสังกัดสโมสรต่าง ๆ จำนวน 38 สโมสร ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 190 คน เป็นนักกีฬาว่ายน้ำชาย 124 คน เป็นนักว่ายน้ำหญิง 66 คน จากวิธีสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวมรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่า

1.นักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ , ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ ด้านรายได้และผลประโยชน์, ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคต คิดเป็นร้อยละ 72.3, 86.1, 90.2, 80.0 และ 84.9 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

2. นักว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศชาย มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ, ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพ,

ด้านรายได้และผลประโยชน์, ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคตคิดเป็นร้อยละ 90.9, 89.1, 92.8, 84.8 และ 84.9 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

3. นักว่ายรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี เพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ, ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้องด้านสุขภาพ, ด้านรายได้และผลประโยชน์, ด้านเกียรติยศชื่อเสียง และความก้าวหน้าในอนาคตคิดเป็นร้อยละ 90.6, 80.9, 85.2, 71.2 และ 77.3 ตามลำดับ โดยมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

จากทฤษฎีและหลักการรวมทั้งผลงานวิจัยที่ได้นำเสนอนี้ จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้ความต้องการของแต่ละบุคคลได้ปฏิบัติ และแสดงออกในทางที่ดี จนเกิดประสบความสำเร็จและพฤติกรรมการออกกำลังกายของแต่ละเพศ และระดับอายุ มีความแตกต่างกัน มุ่งหวังสิ่งที่ตามมาต่างกัน จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจทำการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานครปี พ.ศ. 2552 เพื่อประโยชน์ในการเข้าใจถึงพฤติกรรมความต้องการของแต่ละบุคคลและสามารถส่งเสริมและพัฒนาการกีฬาต่อไป

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1.การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

2.การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 72 ชมรม รวมทั้งสิ้น 2,160 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการใช้ตารางกำหนดขนาดประชากรและกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. 2545: 128; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan.1970 n.d.) ที่ประชากร 2,200 คน ได้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 327 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 400 คน จำแนกเป็นเพศชาย 200 คน และจำแนกเป็นเพศหญิง 200 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling) แล้วเลือกกลุ่มตัวอย่างชมรมละ 20 คน โดยแบ่งเป็น ชายจำนวน 10 คนและหญิง จำนวน 10 คน ได้ ชมรมละ 20 คน จำนวนทั้งสิ้น 20 ชมรม ชมรมที่ได้ มีดังนี้ ชมรมที่ได้มาดังต่อไปนี้ คือ ชมรมเปตองจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชมรมเปตองการรถไฟแห่งประเทศไทย ชมรมเปตององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ ชมรมเปตองคลองจวน ชมรมเปตองชมทรัพย์ ชมรมเปตองการท่าเรือแห่งประเทศไทย ชมรมเปตองหมู่บ้านนักกีฬาแหลมทอง ชมรมเปตองการไฟฟ้านครหลวง ชมรมเปตองคมนาคม ชมรมเปตองคลองจั่น ชมรมเปตองหมู่บ้านเศรษฐกิจ ชมรมเปตองบมจ.ทีโอที ชมรมเปตององค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ชมรมเปตองธนาคารกรุงเทพ ชมรมเปตองประสานมิตร ชมรมเปตองบริษัทการบินไทย ชมรมเปตองศูนย์รักษาความปลอดภัย ชมรมเปตองดาราทอง ชมรมเปตองดวงมณี ชมรมเปตองพรานทะเล

ตาราง 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	รายชื่อชมรม	จำนวนประชากร			จำนวนกลุ่มตัวอย่าง				
		ชาย	หญิง	รวม	ช.< 25ปี	ญ.< 25ปี	ช.25 ปีขึ้นไป	ญ.25 ปีขึ้นไป	รวม
1	ชมรมเปตองจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	25	15	40	5	5	5	5	20
2	ชมรมเปตองการรถไฟแห่งประเทศไทย	18	12	30	5	5	5	5	20
3	ชมรมเปตององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ	21	10	31	5	5	5	5	20
4	ชมรมเปตองคลองจวน	19	12	31	5	5	5	5	20
5	ชมรมเปตองชมทรัพย์	18	12	30	5	5	5	5	20
6	ชมรมเปตองการท่าเรือแห่งประเทศไทย	25	12	37	5	5	5	5	20
7	ชมรมเปตองหมู่บ้านนักกีฬา	20	10	30	5	5	5	5	20
8	ชมรมเปตองการไฟฟ้านครหลวง	21	11	32	5	5	5	5	20
9	ชมรมเปตองกระทรวงคมนาคม	19	13	32	5	5	5	5	20
10	ชมรมเปตองคลองจั่น	20	13	33	5	5	5	5	20
11	ชมรมเปตองหมู่บ้านเศรษฐกิจ	22	10	32	5	5	5	5	20
12	ชมรมเปตอง บมจ.ทีโอที	18	15	33	5	5	5	5	20
13	ชมรมเปตององค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง	20	15	35	5	5	5	5	20
14	ชมรมเปตองสโมสรธนาคารกรุงเทพ	22	11	33	5	5	5	5	20
15	ชมรมเปตองประสานมิตร	20	15	35	5	5	5	5	20
16	ชมรมเปตองบริษัทการบินไทย	18	13	31	5	5	5	5	20
17	ชมรมเปตองศูนย์รักษาความปลอดภัย	21	10	31	5	5	5	5	20
18	ชมรมเปตองดาราทอง	18	12	30	5	5	5	5	20
19	ชมรมเปตองดวงมณี	17	14	31	5	5	5	5	20
20	ชมรมเปตองพรานทะเล	18	12	30	5	5	5	5	20
	รวม	400	247	647	100	100	100	100	400

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา ของ คุณัตว์ พิธพรชัยกุล (2549: 71) รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข เพื่อใช้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร แบบสอบถามวัดแรงจูงใจนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ สามารถวัดได้ 2 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มี 15 ข้อ
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มี 15 ข้อ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง มีลักษณะแบบปลายเปิด (Open-Ended)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าวิจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงจูงใจ โดยศึกษาจากตำรา เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านพลศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากนักกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง

3. นำข้อมูลจากการศึกษามาวิเคราะห์ตามทฤษฎีแรงจูงใจ จากนั้นนำมาสร้างแบบสอบถามโดยแยกลักษณะของแรงจูงใจออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

3.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

3.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาปรึกษาประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำในการตรวจแก้ไข และปรับปรุง

5. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาทั้งฉบับ

6. นำแบบสอบถามที่ได้จากการตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญไปให้ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ตรวจสอบอีกครั้ง

7. นำแบบสอบถามจากการตรวจสอบปรับปรุง แก้ไขไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักกีฬาเปตองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของคอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88

8. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความเชื่อมั่นแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเก็บข้อมูล

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยังผู้จัดการสนามชมรมกีฬาเปตองต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร

2. นำแบบสอบถามไปสอบถามนักกีฬาเปตองตามชมรมต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานครที่เลือกเล่นกีฬาเปตอง โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเอง

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทำการตรวจสอบและทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

วิธีจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 มาหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบความเรียง

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีระดับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร มีค่าคะแนนดังนี้

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับของความคิดเห็น โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2550: 69)

มากที่สุด	4.50 – 5.00
มาก	3.50 – 4.49
ปานกลาง	2.50 – 3.49
น้อย	1.50 – 2.49
น้อยที่สุด	1.00 – 1.49

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างเพศชายและเพศหญิงโดยทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างสถานภาพของนักกีฬาเปตอง

4.1 นักกีฬาระดับเยาวชน ที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี

4.2 นักกีฬาระดับประชาชน ที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป

โดยทำการ ทดสอบค่าที (t-test Independent) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2

5. นำข้อมูลจากแบบสอบถาม ตอนที่ 3 นำมาสรุปและนำเสนอเป็นความเรียง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลความหมายและการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำเสนอผลการวิจัย ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
f	แทน	จำนวนความถี่
%	แทน	จำนวนร้อยละ
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t-distribution)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถาม ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยหาค่าความถี่ และหาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของ นักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง โดยจำแนกดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง โดยใช้สถิติที (t – test Independent) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ระหว่างสถานภาพ

นักกีฬา ระดับเยาวชนและ นักกีฬาระดับประชาชนโดยใช้สถิติที (t – test Independent) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2

5. สำหรับข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เล่นกีฬาเปตอง ปรากฏว่าไม่มีนักกีฬาเปตอง แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ตาราง 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม (n = 400)

เพศ / สถานภาพ	ชาย		หญิง		รวม	
	N	%	n	%	n	%
นักกีฬาระดับเยาวชน	100	25.00	100	25.00	200	50.00
นักกีฬาระดับประชาชน	100	25.00	100	25.00	200	50.00
รวม	200	50.00	200	50.00	400	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า นักกีฬาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรม กีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ประจำปี 2552 ทั้งหมด จำนวน 400 คน แยกเป็นเพศชาย จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เพศหญิง จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 นักกีฬาระดับเยาวชน จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25 นักกีฬาระดับประชาชน จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25

ตอนที่ 2 นำแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 แต่ละด้านมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการเปรียบเทียบ ตามตัวแปรเพศ และสถานภาพ

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายใน (n=400)

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะกีฬาเปตองอย่างถูกวิธี	4.33	0.73	มาก
2. ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในกีฬาเปตอง	4.22	0.82	มาก
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานในการเล่นกีฬาเปตอง	3.90	0.77	มาก
4. ข้าพเจ้าต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี	4.04	0.85	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	3.81	0.82	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	4.29	0.75	มาก
7. ข้าพเจ้ามีความชอบในกีฬาเปตอง	4.43	0.69	มาก
8. ข้าพเจ้าได้ผ่อนคลายในการเล่นกีฬาเปตอง	4.21	0.77	มาก
9. ข้าพเจ้าต้องการทำกิจกรรมการเคลื่อนไหวของรางกาย	3.97	0.76	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น	3.86	0.89	มาก
11. กีฬาเปตองเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตข้าพเจ้า	3.71	0.89	มาก
12. กีฬาเปตองทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสำคัญ	3.90	0.83	มาก
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์	4.26	0.73	มาก
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทายในกีฬาเปตอง	4.05	0.78	มาก
15. ข้าพเจ้ามีความสนุก เพลิดเพลินในการเล่นกีฬาเปตอง	4.34	0.66	มาก
รวม	4.09	0.46	มาก

จากตาราง 2 แสดงว่า แรงจูงใจภายใน ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวม มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้ามีความชอบในกีฬาเปตอง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.43, S.D.=0.69)

2. ข้าพเจ้ามีความสนุกเพลิดเพลินในการเล่นกีฬาเปตอง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.34, S.D.=0.66)

3. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะกีฬาเปตองอย่างถูกวิธี มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.33, S.D.=0.73)

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก (n = 400)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าชอบกลุ่มสมาชิกในกีฬาเปตอง	4.26	0.70	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองเพราะได้เดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ	3.63	0.91	มาก
3. ข้าพเจ้าชอบวิธีการฝึกในกีฬาเปตอง	3.97	0.79	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองตามคำแนะนำของคนใกล้ชิด	3.74	0.88	มาก
5. ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น	4.34	0.68	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการรายได้และสิ่งตอบแทน	3.06	1.11	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าชอบความสามัคคีของทีม	4.20	0.80	มาก
8. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้ออกนอกบ้าน	3.43	0.95	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้าชอบชมการแข่งขันกีฬาเปตอง	4.10	0.79	มาก
10. ข้าพเจ้าต้องการมีส่วนร่วมในทีม	4.11	0.76	มาก
11. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการเล่นกีฬาเปตองให้ดียิ่งขึ้น เพื่อไปสู่ระดับนานาชาติ	3.95	1.02	มาก
12. ข้าพเจ้าต้องการมีเกียรติประวัติส่วนตัว	3.85	0.91	มาก
13. ข้าพเจ้าประทับใจกับผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง	3.85	0.92	มาก
14. ข้าพเจ้าต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม	3.88	0.85	มาก
15. ข้าพเจ้าปลอดภัยในการใช้อุปกรณ์กีฬาเปตอง	4.18	0.74	มาก
รวม	3.90	0.47	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า แรงจูงใจภายนอก ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ 3 อันดับแรก คือ

1. ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.34, S.D.=0.68)

2. ข้าพเจ้าชอบกลุ่มสมาชิกในกีฬาเปตอง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.26, S.D.=0.70)

3. ข้าพเจ้าชอบความสามัคคีของทีม มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.20, S.D.=0.80)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 (n = 400)

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. แรงจูงใจภายใน	4.09	0.46	มาก
2. แรงจูงใจภายนอก	3.90	0.47	มาก
รวม	4.00	0.44	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า ค่าแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 โดยรวมมีแรงจูงใจ อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.4

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายในจำแนกตามเพศ

รายการ	เพศชาย (n = 200)			เพศหญิง (n = 200)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะกีฬาเปตองอย่างถูกวิธี	4.39	0.69	มาก	4.27	0.77	มาก
2. ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในกีฬาเปตอง	4.26	0.81	มาก	4.19	0.84	มาก
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานในการเล่นกีฬาเปตอง	3.93	0.73	มาก	3.86	0.81	มาก
4. ข้าพเจ้าต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี	4.02	0.87	มาก	4.06	0.82	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	3.86	0.84	มาก	3.76	0.80	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	4.31	0.75	มาก	4.26	0.76	มาก
7. ข้าพเจ้ามีความชอบในกีฬาเปตอง	4.44	0.69	มาก	4.41	0.70	มาก
8. ข้าพเจ้าได้ผ่อนคลายในการเล่นกีฬาเปตอง	4.28	0.76	มาก	4.15	0.77	มาก
9. ข้าพเจ้าต้องการทำกิจกรรมการเคลื่อนไหวของร่างกาย	3.94	0.75	มาก	4.01	0.78	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น	3.88	0.89	มาก	3.85	0.90	มาก
11. กีฬาเปตองเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตข้าพเจ้า	3.73	0.90	มาก	3.68	0.88	มาก
12. กีฬาเปตองทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสำคัญ	3.88	0.85	มาก	3.92	0.82	มาก
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์	4.28	0.72	มาก	4.24	0.75	มาก
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทายในกีฬาเปตอง	4.09	0.78	มาก	4.01	0.79	มาก
15. ข้าพเจ้ามีความสนุก เพลิดเพลินในการเล่นกีฬาเปตอง	4.33	0.67	มาก	4.35	0.66	มาก
รวม	4.11	0.44	มาก	4.07	0.48	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า แรงจูงใจภายใน ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 นักกีฬาเพศชาย มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และนักกีฬาเพศหญิง มีแรงจูงใจภายใน อยู่ใน ระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ คือ

1. ข้อที่นักกีฬาเพศชายมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามี ความชอบในกีฬาเปตอง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.44, S.D.=0.69)

2. ข้อที่นักกีฬาเพศหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีความ สนุกเพลิดเพลินในการเล่นกีฬาเปตอง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.35, S.D.=0.66)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามเพศ

รายการ	เพศชาย (n = 200)			เพศหญิง (n = 200)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าชอบกลุ่มสมาชิกในกีฬาเปตอง	4.30	0.68	มาก	4.23	0.71	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองเพราะได้เดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ	3.61	0.94	มาก	3.65	0.88	มาก
3. ข้าพเจ้าชอบวิธีการฝึกในกีฬาเปตอง	3.97	0.77	มาก	3.98	0.81	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองตามคำแนะนำของคนใกล้ชิด	3.66	0.93	มาก	3.82	0.82	มาก
5. ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น	4.29	0.71	มาก	4.38	0.66	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการรายได้และสิ่งตอบแทน	3.05	1.16	ปานกลาง	3.08	1.05	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าชอบความสามัคคีของทีม	4.26	0.79	มาก	4.12	0.81	มาก
8. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้ออกนอกบ้าน	3.37	0.98	ปานกลาง	3.50	0.91	มาก
9. ข้าพเจ้าชอบชมการแข่งขันกีฬาเปตอง	4.07	0.82	มาก	4.12	0.75	มาก
10. ข้าพเจ้าต้องการมีส่วนร่วมในทีม	4.13	0.77	มาก	4.09	0.76	มาก
11. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการเล่นกีฬาเปตองให้ดียิ่งขึ้น เพื่อไปสู่ระดับนานาชาติ	4.01	1.02	มาก	3.90	1.02	มาก
12. ข้าพเจ้าต้องการมีเกียรติประวัติส่วนตัว	3.88	0.95	มาก	3.82	0.87	มาก
13. ข้าพเจ้าประทับใจกับผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง	3.81	0.96	มาก	3.90	0.87	มาก
14. ข้าพเจ้าต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม	3.85	0.82	มาก	3.91	0.88	มาก
15. ข้าพเจ้าปลอดภัยในการใช้อุปกรณ์กีฬาเปตอง	4.19	0.71	มาก	4.16	0.76	มาก
รวม	3.90	0.48	มาก	3.91	0.46	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า แรงจูงใจภายนอก ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 นักกีฬาเพศชาย มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 และนักกีฬาเพศหญิง มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ คือ

1. ข้อที่นักกีฬาเพศชายมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าชอบกลุ่มสมาชิกในกีฬาเปตอง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.30, S.D.=0.68)

2. ข้อที่นักกีฬาเพศหญิงมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.38, S.D.=0.66)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายในจำแนกตามสถานภาพ

รายการ	นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี (n = 200)			นักกีฬาระดับประชาชนชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป(n= 200)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะกีฬาเปตองอย่างถูกวิธี	4.35	0.71	มาก	4.31	0.76	มาก
2. ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในกีฬาเปตอง	4.37	0.78	มาก	4.08	0.85	มาก
3. ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานในการเล่นกีฬาเปตอง	3.94	0.77	มาก	3.86	0.77	มาก
4. ข้าพเจ้าต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี	4.06	0.87	มาก	4.03	0.83	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น	3.88	0.85	มาก	3.74	0.79	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ	4.32	0.73	มาก	4.25	0.77	มาก
7. ข้าพเจ้ามีความชอบในกีฬาเปตอง	4.47	0.71	มาก	4.38	0.68	มาก
8. ข้าพเจ้าได้ผ่อนคลายในการเล่นกีฬาเปตอง	4.22	0.78	มาก	4.20	0.76	มาก
9. ข้าพเจ้าต้องการทำกิจกรรมการเคลื่อนไหวของร่างกาย	3.87	0.82	มาก	4.08	0.69	มาก
10. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น	3.95	0.89	มาก	3.77	0.89	มาก
11. กีฬาเปตองเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตข้าพเจ้า	3.89	0.86	มาก	3.52	0.88	มาก
12. กีฬาเปตองทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสำคัญ	4.04	0.78	มาก	3.75	0.87	มาก
13. ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์	4.28	0.74	มาก	4.24	0.73	มาก
14. ข้าพเจ้าชอบความท้าทายในกีฬาเปตอง	4.14	0.80	มาก	3.95	0.76	มาก
15. ข้าพเจ้ามีความสนุก เพลิดเพลินในการเล่นกีฬาเปตอง	4.36	0.72	มาก	4.33	0.61	มาก
รวม	4.14	0.44	มาก	4.03	0.47	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า แรงจูงใจภายใน ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และนักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ คือ

1. ข้อที่นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีความชอบในกีฬาเปตอง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.47, S.D.=0.71)

2. ข้อที่นักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองมากที่สุด คือ ข้าพเจ้ามีความชอบในกีฬาเปตอง มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.38, S.D.=0.68)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทางด้านแรงจูงใจภายนอก จำแนกตามสถานภาพ

รายการ	นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี (n = 200)			นักกีฬาระดับประชาชนชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป(n = 200)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ข้าพเจ้าชอบกลุ่มสมาชิกในกีฬาเปตอง	4.31	0.70	มาก	4.21	0.69	มาก
2. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองเพราะได้เดินทางไปในสถานที่ต่างๆ	3.81	0.90	มาก	3.45	0.89	ปานกลาง
3. ข้าพเจ้าชอบวิธีการฝึกในกีฬาเปตอง	3.95	0.83	มาก	4.00	0.75	มาก
4. ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองตามคำแนะนำของคนใกล้ชิด	3.78	0.88	มาก	3.70	0.88	มาก
5. ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น	4.39	0.73	มาก	4.28	0.64	มาก
6. ข้าพเจ้าต้องการรายได้และสิ่งตอบแทน	3.43	1.08	ปานกลาง	2.70	1.01	ปานกลาง
7. ข้าพเจ้าชอบความสามัคคีของทีม	4.15	0.83	มาก	4.23	0.78	มาก
8. ข้าพเจ้าชอบที่จะได้ออกนอกบ้าน	3.72	0.92	มาก	3.15	0.90	ปานกลาง
9. ข้าพเจ้าชอบชมการแข่งขันกีฬาเปตอง	4.15	0.75	มาก	4.04	0.82	มาก
10. ข้าพเจ้าต้องการมีส่วนร่วมในทีม	4.21	0.73	มาก	4.01	0.78	มาก
11. ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการเล่นกีฬาเปตองให้ดียิ่งขึ้นเพื่อไปสู่ระดับนานาชาติ	4.15	0.97	มาก	3.76	1.04	มาก
12. ข้าพเจ้าต้องการมีเกียรติประวัติส่วนตัว	4.11	0.85	มาก	3.59	0.90	มาก
13. ข้าพเจ้าประทับใจกับผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง	4.03	0.88	มาก	3.68	0.92	มาก
14. ข้าพเจ้าต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม	4.02	0.82	มาก	3.73	0.85	มาก
15. ข้าพเจ้าปลอดภัยในการใช้อุปกรณ์กีฬาเปตอง	4.21	0.75	มาก	4.14	0.72	มาก
รวม	4.03	0.43	มาก	3.78	0.47	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่า แรงจูงใจภายนอก ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.43 และนักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดของแรงจูงใจ คือ

1. ข้อที่นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.39, S.D.=0.73)

2. ข้อที่นักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองมากที่สุด คือ ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก
($\bar{X}$ = 4.28, S.D.=0.64)

ตาราง 9 เปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 จำแนกตามเพศ

รายการ	เพศชาย (n = 200)		เพศหญิง (n = 200)		t	p
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
แรงจูงใจภายใน	4.11	0.44	4.07	0.48	0.86	0.388
แรงจูงใจภายนอก	3.90	0.48	3.91	0.46	0.26	0.793
รวม	4.00	0.44	3.99	0.45	0.31	0.757

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 ระหว่างนักกีฬาเพศชาย กับนักกีฬาเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 10 เปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 จำแนกตามสถานภาพ

รายการ	นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี(n=200)		นักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป(n=200)		t	P
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
แรงจูงใจภายใน	4.14	0.44	4.03	0.47	2.41*	0.017
แรงจูงใจภายนอก	4.03	0.43	3.78	0.47	5.53*	0.000
รวม	4.09	0.42	3.91	0.45	4.15*	0.000

* อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงว่า แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 ระหว่าง นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับ นักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เลือกเล่นกีฬาเปตอง

กลุ่มตัวอย่างไม่ได้แสดงความคิดเห็นหรือแรงจูงใจอื่น ๆ ในส่วนของแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เลือกเล่นกีฬาเปตอง

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ และสถานภาพ

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเพศแตกต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองแตกต่างกัน

2. นักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีสถานภาพต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 400 คน จำแนกเป็นเพศชาย 200 คน และจำแนกเป็นเพศหญิง 200 คน โดยแบ่งออกเป็นนักกีฬาระดับเยาวชนชาย 100 คน นักกีฬาระดับเยาวชนหญิง 100 คน นักกีฬาระดับประชาชนชาย จำนวน 100 คน นักกีฬาระดับประชาชนหญิง จำนวน 100 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งเขต (Cluster Random Sampling)

1. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การประมาณค่าขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่และมอร์แกน (เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. 2546: 12; อ้างอิงจาก Krejcie; & Morgan. 1970. n.d.) ที่ประชากร 2,200 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 327 คน แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 400 คน

2. ทำการสุ่มแบบแบ่งเขตโดยไม่ซ้ำเขตพื้นที่เดียวกัน จำนวน ทั้งสิ้นจำนวน 20 เขต

3. ทำการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งเป็น ชมรมละ 20 คน ในจำนวน 20 คนจะแบ่งเป็นเพศชายจำนวน 10 คน และแบ่งเป็นเพศหญิงจำนวน 10 คน ใน 10 คน ของทั้งเพศหญิงและเพศชายก็จะแบ่งออกเป็นนักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุ ต่ำกว่า 25 ปี จำนวน 5 คน และนักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป จำนวน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากอิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา ของ คุณัตว์ พิธพรชัยกุล (2549: 71) รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข เพื่อใช้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (CheckList)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ สามารถวัดได้ 2 ด้านคือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มี 15 ข้อ
2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มี 15 ข้อ

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยมีระดับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 มีค่าคะแนนดังนี้

มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงแบนมาตรฐานและระดับของแรงจูงใจ โดยแปลความหมายเปรียบเทียบกับเกณฑ์ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2550: 69)

มากที่สุด	4.50 – 5.00
มาก	3.50 – 4.49
ปานกลาง	2.50 – 3.49
น้อย	1.50 – 2.49
น้อยที่สุด	1.00 – 1.49

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ มีลักษณะแบบปลายเปิด (Open-Ended Questionnaires) ที่ทำให้เล่นกีฬาเปตอง

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือไปยังผู้ประธานชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร

2. นำแบบสอบถามไปสอบถามนักกีฬาเปตอง ของชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานครที่เลือกเล่นกีฬาเปตอง โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตนเอง และเพื่อน

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทำการตรวจสอบและทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

วิธีจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

1. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามมาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. นำผลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทั้ง 2 ด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) สวนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 จำแนกตามเพศโดยทดสอบค่าที t-test (Independent) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 1

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 จำแนกตามสถานภาพ โดยทดสอบค่าที t-test (Independent) เพื่อทดสอบสมมุติฐานข้อที่ 2

5. สำหรับข้อมูลในตอนที่ 3 ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับแรงจูงใจอื่น ๆ ที่ทำให้เลือกเล่นกีฬาเปตอง ปรากฏว่าไม่มีนักกีฬาเปตองแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นนักกีฬาเปตองที่เลือกเล่นกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ทั้งหมด 400 คน แยกเป็นเพศชาย จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เพศหญิง จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 50

2. คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

พิจารณาเป็นแรงจูงใจภายใน และภายนอก ได้ดังนี้

2.1 แรงจูงใจภายใน ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวม มีแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46

2.2 แรงจูงใจภายนอก ในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 โดยรวมมีแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47

3. คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 แยกตามตัวแปร

3.1 แยกตามเพศ คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรม กีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 แยกเป็นรายด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวมนักกีฬาเพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และนักกีฬาเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.07 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยรวม นักกีฬาเพศชาย มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 และนักกีฬาเพศหญิง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.46

3.2 แยกตามสถานภาพ คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรม กีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ.2552 แยกเป็นรายด้าน คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) โดยรวมนักกีฬาระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และนักกีฬาระดับประชาชน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47 และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) โดยรวม นักกีฬาระดับเยาวชน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.03 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.43 และนักกีฬาระดับประชาชน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.78 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47

4. เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 นักกีฬาเพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.44 และนักกีฬาเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45 เมื่อทำการเปรียบเทียบ พบว่า ระหว่างนักกีฬาเพศชาย และนักกีฬาเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ไม่แตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา

เปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.42 และนักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.45 เมื่อทำการเปรียบเทียบ พบว่า ระหว่าง นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับนักกีฬาระดับประชาชนที่มีอายุ 25 ปี ขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 สามารถ อภิปรายผลได้ดังนี้

1. **แรงจูงใจภายใน และ แรงจูงใจภายนอก**

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ในด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักกีฬาเปตอง มีความชอบในกีฬาเปตอง ที่ตนเองเล่นและมีความสนุกเพลิดเพลินเมื่อได้เล่นในกีฬาเปตอง ซึ่งอันเนื่องมาจากรูปแบบวิธีการเล่นและเกมการแข่งขันมีความสนุกน่าสนใจและยังเป็นกีฬาที่ฝึกเล่นได้โดยง่าย อุปกรณ์ก็มีไม่มาก สามารถเล่นได้เกือบทุกสถานที่ ในเกมการเล่น ก็ให้ความสนุกเพลิดเพลินแล้วยังช่วยในการผ่อนคลายความเครียดอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ สิทธิโชค วรานุสันติกูล (2546: 182) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดภายในตนเอง มีผลทำให้คนเราแสดงพฤติกรรมออกไปเพราะรักหรือชอบที่จะทำอย่างนั้นจากใจจริง ดั้งนั้นเมื่อนักกีฬาต้องการกระทำเพื่อสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งเกิดจากแรงกระตุ้นภายในร่างกาย และจิตใจ โดยเชื่อว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นสื่อที่ช่วยพัฒนาในด้านทักษะความสามารถได้อย่างเต็มที่ทำให้ผลที่ตามมาคือการที่นักกีฬาประสบความสำเร็จได้ไม่ยาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ในด้านแรงจูงใจภายนอก โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักกีฬาเปตอง ชอบที่จะพบปะผู้คนในสังคมมากขึ้นและชอบในกลุ่มของสมาชิกที่เล่นกีฬาเปตองด้วยกัน ในการเล่นกีฬาเปตองนั้น ก็ส่งผลให้ผู้เล่นมีสุขภาพที่ดี และก็ยังเป็นสื่อในการเข้าสังคม การมีมนุษย์สัมพันธ์กับผู้อื่นทำความรู้จักกับผู้คนในสังคมได้มากยิ่งขึ้น เป็นสิ่งหนึ่งที่มนุษย์ทุกคนต้องการ กีฬาเปตองก็เป็นกีฬาอีกชนิดหนึ่งที่ช่วยเพิ่มความสัมพันธ์ที่ดีต่อบุคคลอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ถวิล เกื้อกูลวงศ์ (2528: 94 – 114) ที่ได้

แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะความต้องการ ในด้านของสังคม ไว้ว่า เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมิตรภาพเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องการให้ผู้อื่นยอมรับศรัทธาและเชื่อถือได้ และ พบว่าแรงจูงใจภายในมีค่าเฉลี่ยมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เนื่องมาจากนักกีฬาเปตองส่วนมากให้ความสำคัญกับแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เช่น เลือกเล่นในกีฬาเปตองเพราะมีความชอบในกีฬาเปตองมากกว่าการเล่นกีฬาเปตองเพราะต้องการรายได้ และสิ่งตอบแทน ซึ่งสอดคล้องกับ เฟลด์แมน (Feldman. 2001: 121) ให้ความหมายของแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ว่าเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกอันเนื่องจากความสนใจหรือความมีคุณค่าที่มีในสิ่งนั้น มากกว่าการแสดงพฤติกรรมเพื่อมุ่งหวังในรางวัลบางอย่างหรือตัวเงิน เช่น การตกปลา เนื่องจากความสุขเมื่อได้ทำ แต่ไม่ใช่การตกปลาเพื่อยังชีพ

2. เพศ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ในด้านแรงจูงใจภายใน โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก และมีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อที่ 1 ที่ว่า นักกีฬาเพศชายกับนักกีฬาเพศหญิง จะมีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน ซึ่งพบว่านักกีฬาเปตองเพศชาย และนักกีฬาเปตองเพศหญิงให้ความสำคัญกับการเล่นกีฬาเปตองเพราะมีความชอบในกีฬาเปตอง ที่ตนเองเล่น และต้องการพบปะผู้คนในสังคม มีความชอบในกลุ่มสมาชิกที่เล่นกีฬาเปตองด้วยกัน กีฬาเปตองเป็นกีฬาที่เล่นได้ทุกเพศทุกวัยและเป็นเกมกีฬา ที่ใช้การฝึกฝนกับตนเอง โอกาสประสบความสำเร็จจึงเกิดขึ้นได้ไม่ยาก ดังนั้นแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตองทั้งเพศหญิงและเพศชายจึงไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534: 29) ที่กล่าวว่าในยุคปัจจุบันนี้ มุมมองของการแข่งขันกีฬาของผู้หญิงได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว จากการที่ผู้หญิงได้เข้าร่วมกาแข่งขันกีฬาระดับชาติ ได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงมีสิทธิ เท่าเทียมกันกับผู้ชายในการแข่งขันกีฬาและสอดคล้องกับ วีรชาติ สมใจ (2550: บทคัดย่อ) ที่กล่าวว่าเพศชายและเพศหญิง มีพฤติกรรมการออกกำลังกายไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนนักศึกษาเป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโต ดังนั้นพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียนนักศึกษาจะเป็นรูปแบบของการเล่นกีฬา หรือการออกกำลังกายเพื่อทำให้สนุกสนานและการเข้ากลุ่มเพื่อนที่มีความสนใจในกิจกรรมที่เหมือนกัน และสอดคล้องกับ ชาญยุทธ รัตนมงคล (2552: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37 พบว่า นักกีฬาบาสเกตบอลเพศชายและเพศหญิง เมื่อทำการเปรียบเทียบโดยรวมมีแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

3. **สถานภาพ**

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 ในด้านแรงจูงใจ โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากพบว่านักกีฬาที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน ข้อที่ 2 ที่ว่า นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับนักกีฬาระดับประชาชน ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน นักกีฬาที่มีสถานภาพหรือระดับอายุที่ต่างกัน มักจะมีพฤติกรรมความสนใจ ความต้อง การแสดงออกที่ต่างกัน ในนักกีฬาเปตองที่มีระดับอายุต่ำกว่า 25 ปี จะมีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเปตองในด้านความต้องการประสบความสำเร็จ และต้องการพัฒนาทักษะให้มีประสิทธิภาพในกีฬาเปตองมากกว่า ในนักกีฬาที่มีระดับอายุตั้งแต่ 25 ปี ขึ้นไป ในวัยนี้ จะให้ความสำคัญในด้านการแข่งขันน้อยกว่า จะเน้นในด้านของสังคม การพบปะผู้คน และสุขภาพความปลอดภัยในการออกกำลังกาย จึงทำให้นักกีฬาระดับเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กับนักกีฬาระดับประชาชน ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ กฤตพรต บุญโรจน์. (2552: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ประจำปี 2551 ระหว่างเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดโรงเรียน กับเยาวชนที่เล่นเทนนิสในสังกัดสโมสร แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ผู้ฝึกสอนและ ผู้ที่เกี่ยวข้องควรปลูกฝังแรงจูงใจในการเล่นกีฬาจากภายในมากกว่าการปลูกฝังแรงจูงใจในการเล่นกีฬาจากภายนอก สร้างและส่งเสริมแรงจูงใจภายในให้มากขึ้นรวมถึงการสนับสนุนให้เยาวชนและ ผู้ใหญ่หันมาสนใจในกีฬาเปตองให้มากขึ้น ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาวงการกีฬาเปตองต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจของนักกีฬาเปตอง ที่เข้าร่วมการแข่งขันรายการต่าง ๆ
2. ควรมีการสำรวจความคิดเห็นจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการส่งเสริมการเล่นกีฬาเปตอง
3. ควรมีการศึกษาแรงจูงใจของผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินกีฬาเปตองที่เข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่าง ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2530). *จิตวิทยาการศึกษาฉบับปรับปรุงใหม่.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

กิติ ตยัคคานนท์. (2533). *นักบริหารทันสมัย.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพ: บัตเตอร์ฟลาย

กิตติศักดิ์ มีเจริญ. (2550). *แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตซอลรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ภาคกรุงเทพมหานคร ที่เข้าร่วมการแข่งขันควิกจูเนียร์ฟุตซอล ไทยแลนด์แชมป์เปี้ยนชิพ ครั้งที่ 7.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กฤตพรต บุญโรจน์. (2552). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของเยาวชนในเขตเทศบาลนคร เชียงใหม่ ปี พ.ศ. 2551.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

คุณัตว์ พิธพรชัยกุล. (2549). *อิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.

จรินยา สาสี. (2551). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำ ของนักกีฬาว่ายน้ำในจังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ.2551* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

จันทร์ ชุ่มเมืองปัก. (2546). *แรงจูงใจและการจูงใจ สร้างปาฏิหาริย์*--กรุงเทพฯ: ดอกหญ้ากรุ๊ป

ชาญยุทธ รัตนมงคล. (2552). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2550). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย.* พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณกร มีคำ. (2549). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาว่ายน้ำรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี สังกัดสโมสรในกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2549.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ดนัย ยาหอม. (2538). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ไตรลักษณ์ คำนิล. (2546). *แรงจูงใจของนักกีฬามวยสากลสมัครเล่นที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 30.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ต่อพงศ์ คลังกรณ์. (2548). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาเทนนิสของประชาชนที่สนามกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2547.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

เติมศักดิ์ คทวณิช. (2546). *จิตวิทยาทั่วไป.* กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.

ถวิล เกื้อกูลวงศ์. (2528). *การจูงใจเพื่อผลงาน.* นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. (2529). *หลักการฝึกกีฬาว่ายน้ำ.* กรุงเทพฯ: สยามบรรณาการพิมพ์.

----------. (2545). การวิจัยทางพลศึกษา. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2547). *เอกสารคำสอนวิชา พล 412 หลักวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา.* ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บำรุง รอดกร. (2542). *ระดับทักษะของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในกรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ประเชิญ รอดบ้านเกาะ. (2543). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นเซปักตะกร้อของนักกีฬาหญิง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอนวิชา พล 43.7 จิตวิทยาการกีฬา.* ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พีระพงศ์ บุญศิริ. (2536). *จิตวิทยาการกีฬา.* กรุงเทพ ฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ไพบูลย์ บุญแทน. (2531). *การสร้างแบบทดสอบกีฬาเปตอง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

มุกดา ศรียงค์; และคณะ. (2542). *จิตวิทยาทั่วไป.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2538). *กีฬาสมเด็จย่า.* วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ. 21, (2 - 3): หน้า 5 – 32.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2534, มกราคม – ธันวาคม). บทบาทของจิตวิทยาการกีฬาที่มีต่อการสอนและพลศึกษา. *วารสารจิตวิทยาการกีฬา*. 2534 (28) : 11-12.

----------. (2548). *รวมรวบบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีการและการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิวรรธน์ นุชอร่ามเนตร. (2552). *แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของเยาวชนในพื้นที่เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ประจำปี 2551*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

วีรชาติ สมใจ. (2550). *พฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียนนักศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การอาชีวศึกษา อุดรธานี ปีการศึกษา 2550*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ศักดิ์ อินพิรุด. (2533). *ผลของการฝึกยกน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการโยนลูกในกีฬาเปตอง*. วิทยานิพนธ์. ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ศรัณย์ สุวรรษา. (2552). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬายิมนาสติกของนักกีฬายิมนาสติกที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 37*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2539). *เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

----------. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช .

สุวิทย์ สว่างโรจน์. (2546). *ความพึงพอใจในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักศึกษาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สมบัติ กาญจนกิจ; และ สมหญิง จันทรุไทย. (2542). *จิตวิทยา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมจิตร ทองประดับ. (2530). *การเล่นกีฬาเปตอง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แพร่พิทยา.

สุรีย์ พันธ์รักษ์. (2541). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเสือภูเขา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุชา จันทร์เอม. (2527). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

โสภา ชูพิกุลชัย. (2529). *ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา*. กรุงเทพ ฯ: หุ้นส่วนจำกัด.

สิทธิโชค วรานุสันติกูล. (2546). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.

อร่าม ตั้งใจ. (2539). *จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ). การฝึกสมรรถภาพทางกาย.* กรุงเทพฯ: ไทยมิตรการพิมพ์.

อารี พันธ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการเรียนการสอน.* กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อจำกัด.

อังคณา บุญเสม.(2550). *แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

อนันต์ เนตรมณี. (2542). *ผลการฝึกด้วยความถี่และความนานที่แตกต่างกันที่มีผลต่อความสามารถในการโยนลูกในกีฬาเปตอง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

อัจฉรา เสาว์เฉลิม. (2537). *ผลการฝึกสมาธิแบบมะโนยัดติธรรมที่มีต่อความแม่นยำในการโยนลูกเปตอง.* วิทยานิพนธ์. ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

Amorase, Tony & Horn, Thelma S. (1995). *A Season - Long Examination of Intrinsic Motivation in First Year College Athletes : Relationships with Coaching Behavior.* Journal of Sport and Exercise Psychology 1995 NASPPA Abstracts. 17: 20; Human Kinetice Pubilishers. Lnc.

Early Jeffrey Dean. (1987). *"Interpersonal orientation and Motivational Differences between Team and Individual Sport Participants," Dissertation Abstracts.* MA: Stephe F. Austin State University.

Feldman, R.S. (2001). *Social Psychology*. 3rd ed. New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

Gill, D.L., Gross, J.B.,& Huddleston,S. (1983). Participation Motivation in Youth Sport. International Journal of Sport Psychology, 14, 1-14.

Glueck, W.F. (1982). Personal: *A Diagnostic Approach*. 3rd ed. Texas: Business Publication.

Guilford, John S; & David E Gray. (1970). *Motivation and Modern Management*. London: Harper & Row Publichers.

Hall, Koward K.; & Mark Earles. (1995). Motivational Determinants of Interest, and Perception of Success in School Physical Education. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 1995 NASPSPA Abstracts. 17: 57; Human Kinetics Publishers, Inc.

Jennifer, Adress. (2005). *A Comparison of Intrinsic Motivation Scores For Two Groups*

Of Pre-Adolescent athletes. Dissertation Abstracts. M.Sc.: Lakehead University.

Karussanu, Maria; & Roberts, Glyn C. (1995). *Motivation in Physical Activity: the Role of Motivational Climate, Intrinsic Motivation, and Self – Efficacy*. Journal of Sport and Exercise Psychology. NASPSPA Abstracts. 17: 57; Human Kinetics Publishers, Inc.

Maslow, Abraham H. (1970). *Motivation and Personality*. 2nd ed. New York : Harper & Row

Tjeerdsma, Bonnie L. (1994). *An Exploration of the Causal Relationships Among Achievement Motivation Variables In Physical Education*. Dissertation Abstracts. 54 (8): 108.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง

แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดประสงค์เพื่อทราบแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552 แบบสอบถามชุดนี้มีด้วยกันทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับขอมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจของนักกีฬาเปตอง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เป็นแบบปลายเปิด (Open Ended)

ข้อมูลที่ท่านตอบในแบบสอบถามฉบับนี้จะนำเสนอในภาพรวมเพื่อเป็นประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น ซึ่งจะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อการตอบแบบสอบถามของท่าน จึงขอความกรุณาตอบคำถามตามความคิดเห็นที่แท้จริงของท่าน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาในครั้งนี้ และผู้วิจัยขอขอบคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้
นายธเนศ สังข์คร
นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ **ลงในช่อง** ( ) หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน หรือเติมลงในช่องว่าง

1. เพศ
   - ( ) ชาย
   - ( ) หญิง
2. สถานภาพ
   - ( ) นักกีฬาระดับเยาวชนอายุ ต่ำกว่า 25 ปี
   - ( ) นักกีฬาระดับประชาชนอายุตั้งแต่ 25 ปี ขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในตารางแล้วพิจารณาแรงจูงใจที่ทำให้ท่านตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาเปตอง อยู่ในระดับใด ในแต่ละขอจะมีความตอบ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ขอให้ท่านกรุณาทำเครื่องหมายถูกลงในช่องที่ตรงกับระดับแรงจูงใจของท่าน โดยในแต่ละหัวข้อมีความหมายดังนี้

มากที่สุด	หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายความว่า ท่านได้รับแรงจูงใจจากเหตุผลในข้อนั้นในระดับน้อยที่สุด

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง

แรงจูงใจที่ทำให้ท่านเลือกเล่นกีฬาเปตอง	ระดับของแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะกีฬาเปตองอย่างถูกวิธี					
2.ข้าพเจ้าชอบกลุ่มสมาชิกในกีฬาเปตอง					
3.ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในกีฬาเปตอง					
4.ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงานในการเล่นกีฬาเปตอง					
5.ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองเพราะได้เดินทางไปในสถานที่ต่าง ๆ					
6.ข้าพเจ้าต้องการมีบุคลิกภาพที่ดี					
7.ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น					
8.ข้าพเจ้าชอบวิธีการฝึกในกีฬาเปตอง					
9.ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองตามคำแนะนำของคนใกล้ชิด					
10.ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ					
11.ข้าพเจ้าได้พบปะผู้คนในสังคมมากขึ้น					
12.ข้าพเจ้ามีความชอบในกีฬาเปตอง					
13.ข้าพเจ้าได้ผ่อนคลายในการเล่นกีฬาเปตอง					
14.ข้าพเจ้าต้องการรายได้และสิ่งตอบแทน					
15.ข้าพเจ้าต้องการทำกิจกรรมการเคลื่อนไหวของร่างกาย					
16.ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเปตองได้ดีกว่ากีฬาชนิดอื่น					
17.กีฬาเปตองเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตข้าพเจ้า					
18.ข้าพเจ้าชอบความสามัคคีของทีม					
19.ข้าพเจ้าชอบที่จะได้ออกนอกบ้าน					
20.ข้าพเจ้าชอบชมการแข่งขันกีฬาเปตอง					
21.กีฬาเปตองทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสำคัญ					
22.ข้าพเจ้าต้องการมีส่วนร่วมในทีม					
23.ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาการเล่นกีฬาเปตองให้ดียิ่งขึ้นเพื่อไปสู่ระดับนานาชาติ					
24.ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่สมบูรณ์					
25.ข้าพเจ้าต้องการมีเกียรติประวัติส่วนตัว					

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง (ต่อ)

แรงจูงใจที่ทำให้ท่านเลือกเล่นกีฬาเปตอง	ระดับของแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
26.ข้าพเจ้าชอบความท้าทายในกีฬาเปตอง					
27.ข้าพเจ้าประทับใจกับผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง					
28.ข้าพเจ้าต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม					
29.ข้าพเจ้ามีความสนุก เพลิดเพลินในการเล่นกีฬาเปตอง					
30.ข้าพเจ้าปลอดภัยในการใช้อุปกรณ์กีฬาเปตอง					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

คำชี้แจง โปรดเขียนข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่น ๆ เกี่ยวกับ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง สังกัดชมรมกีฬาเปตองในเขตกรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2552

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข

การแปลความหมายของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง

การแปลความหมายของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง ประกอบไปด้วย คำถามทั้งหมด 30 ข้อ เป็นคำตอบของแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาเปตอง คำตอบของแบบสอบถามมีให้เลือก 1, 2, 3, 4 และ 5 โดยแต่ละข้อคำถามจะแยกออกดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) มีทั้งหมด 15 ข้อ และมีรายละเอียด แยกออกดังนี้

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ข้อที่ 1, 3, 4, 6, 7, 10,12, 13, 15, 16, 17, 21, 24, 26, 29

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) มีทั้งหมด15 ข้อ และมีรายละเอียด แยกออกดังนี้

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ข้อที่ 2, 5, 8, 9, 11, 14,18, 19, 20, 22, 23, 25, 27, 28, 30

ภาคผนวก ค
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. วาสนา คุณาอภิสิทธิ์

สถานที่ทำงาน อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. รองศาสตราจารย์ ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล

สถานที่ทำงาน อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. อาจารย์ ดร. พิชิต เมืองนาโพธิ์

สถานที่ทำงาน อาจารย์ประจำคณะพลศึกษา
ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
(องครักษ์) จังหวัดนครนายก

4. รองศาสตราจารย์ธงชัย เจริญทรัพย์มณี

สถานที่ทำงาน อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

5. รองศาสตราจารย์วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง

สถานที่ทำงาน อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรการ และ
เทคโนโลยีการศึกษา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายธเนศ สังข์คร
วันเดือนปีเกิด	28 พฤศจิกายน 2527
สถานที่เกิด	จังหวัด กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	9/3 ซอย อ่อนนุช 65 แยก 15-4 เขตประเวศ แขวง ประเวศ จังหวัด กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10250
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2535	ประถมศึกษา จากโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร(ฝ่ายประถม)
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม)
พ.ศ. 2544	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม)
พ.ศ. 2547	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2551	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ